

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

KOMÜNİST

KÖZ

AYLIK KOMÜNİST GAZETE FİYATI: 5 TL (KDV DAHİL) ŞUBAT 2023 SAYI: 37 (134) www.kozgazetesi4.org

Çar'ı Kadınlar Devirdi Çar Taslaklarını da Kadınlar Devirecek!

1917 8 Mart'ında kadınlar tüm dünyayı yerinden oynatacak devrimci bir adım attılar: 1917 Şubat Devrimi. Çin'de, Vietnam'da, Küba'da, Nikaragua'da dünyanın dört bir yanındaki devrim mücadelelerinde hep kadınlar yer aldı. Bugün de kadınların mücadelesi büyüdüğünde; kadınlar kendilerini sadece kadınların sorunlarına hapsedenlerin ördükleri duvarları yıktığında; kadınlar, kadını erkeğiyle tüm ezilenlerin mücadelelerinin başını çektiğinde; işte o zaman Çarı Deviren Kadınlar bir kez daha sahneye çıkaca, kendini çar sanan parlamenter çar taslaklarını da tarihin çöplüğüne süpürecek.

s.6

Devletin Olmadığı Yerde Gündem Emekçilerin İktidarındır

Roja

Köz uzunca bir süredir, 12 Eylül rejiminin kriz içinde olduğu, buna bağlı olarak da Türkiye'de devletin işlemediği tespitini yapıyordu. 6 Şubat depremleri bu tespiti bir kez daha doğruladı. Reform öncesinde zayıf koalisyon hükümetleri vardı, bugünse görünürde yürütme tek bir partinin elinde ama aslında sadece yürütme değil, bütün kurumlarıyla devlet devasa bir koalisyona dönüşmüş durumda.

Sol akımlar ise kendini dayanışma faaliyetleriyle sınırlı tutmuş, asıl amacını burjuva toplumsal düzeni yıkmak değil bu düzenin yaralarını sarmak olarak tarif etmiş, hatta temel şiarını "Şimdi dayanışma, şimdi yaraları sarma zamanı!" diyen bir çizgide kalmıştır. Bu yaklaşım kendini hükümete muhalefet etmekle ve düzeni ıslah etmekle sınırlayan burjuva sosyalizminin çıplak bir örneğidir.

Deprem siyasi mücadeleyi ertelemenin, hedefini ve yönünü değiştirmenin değil onu daha da enerjik bir biçimde yürütmenin gerekçesi olabilir. Deprem, seçim boyunca yükseltilmesi gereken "Düzen partilerine iki turda da oy yok! Hükümete karşı emekçilerin seferberliği çağrısında bulunmak için kendi adayımızı destekleyelim" çağrısının önemini azaltmamış, arttırmıştır.

KÖZ'ün Sözü

Deprem ve Devrim

Erdoğan'ın, hükümetin ve bir bütün olarak devletin 6 Şubat depremlerinin ardından içinde bulunduğu aciz durumu görmek zor değil. Onbinlerce emekçinin öldüğü, yüzbinlercesinin enkaz altında kaldığı bir deprem, inşaatçı kapitalistlerin talandan, hırsızlıktan vazgeçmediğini, devletin de "ülke ekonomisinin motor gücü olan" bu hırsızlara göz yumduğunu gösteriyor. Hükümet deprem sonrasındaki yetersizlikleri, beceriksizlikleri ve tercihleriyle devletin emekçilerin en basit ihtiyaçlarını dahi karşılamadığını gözler önüne serdi. Deprem içsavaş gerçeğini de hatırlattı. Bu durumun en fazla farkında olan, 2015'te içsavaş başlatan hükümet olsa gerek. Deprem sonrası aldığı önlemler kurtarma ve yardım çalışmalarını etkinleştirmeye değil, upkı korona günlerinde olduğu gibi, kendisini güvence altına almaya yönelik oldu.

s.10

Devrimci Siyaset Girmeyen Yere Önlük Girer

Emekçilerin ezilenlerin temsilcisi olma iddiasındaki tüm akımlar dilediği sembollerle siyaset yapabilmeli, ajitasyon ve propaganda özgürlüğüne sahip olmalıdır. Eylemlerde "kargaşa olmasın" diye pankart, slogan, hatta kimi zaman döviz yaşağının bizzat sol akımlar tarafından önerildiğini biliyoruz. Ajitasyon ve propaganda özgürlüğünü, buna bağlı olarak sol akımların kendi sembollerleriyle siyaset yapma hürriyeti tartışmaya dahi açılmamalıdır. Ama yine de sormamız gerekli: "Önlük neyi örtüyor?"

s.8

Kimin

Deprem sonrasında yoksul emekçilerin temel ihtiyaçlarını sağlaması için dev gibi zincir mağazaların ürünlere el koyma ve dağıtma işine sevk eden çıkmadı. Suriyeli ve Afgan göçmen işçilerle yönelik saldırıları fiilen engellemenin, faşist çeteleri deprem bölgesinde teşhir etmenin yolları da öne çıkmadı. Burjuvazi, iktidarı muhafazetle, sermaye partileri ve basınıyla "Hatay'da güvenlik sorunu yaşanıyor" diye sızlanmaya başladığında "halkın güvenlik sorununu halkın kendisi çözer" diyerek kendi örgütlenmelerini adres gösteren de çıkmadı.

Güvenliği,
"Güvenlik Sorunu"?

s.9

Komünistlerden

İstanbul'daki seçim çalışmamızın iki ayı yaptığımızı söyler söyledığımızı yaparken s.7

Öldüren deprem değil sermaye düzenidir, sorumlusu hükümettir s.3

Alsancak'ta OHAL protesto edildi s.3

Dayanışma çağrıları emekçilere ulaşmadaki araç olmalıdır s.2

Okmeydanı seçim çalışması: imkânlar ve sorumluluklar s.4

Seçim çalışmaları 1 Mayıs Mahallesi'nde ev ziyaretleri s.5

Hisarüstü'nde bildiri dağıtımı ve gazete satışı s.5

HDP ile dayanışma ziyaretleri s.6

Okur/Yazar Mektupları

Göçmen işçilerin yaşadığı sorunlar

Türkiye’de sürekli olarak burjuvazi ve onun sınıf işbirlikçileri tarafından kitlelere göçmen düşmanlığının propaganda edildiği ve “göçmen sorunu” gibi bir başlık altında işçi sınıfının bölünmeye çalışıldığı bu günlerde Ugandalı bir elektrik işçisi sınıf kardeşimiz ile “göçmenlerin yaşadığı sorunlar” üzerine sohbet ettik. Dostumuz, göçmenlerin yaşadıklarını ve Türkiye’de yüzleşmek zorunda kaldıkları sorunları şu şekilde sıraladı:

Afrika’da hiçbir güvencemiz yok. Orada çocuk ölüm oranları çok yüksek, iş bulmak çok zor. Ayrıca, Afrika’daki devletlerin yapısında çok ciddi yozlaşma var, Afrikalılar oradaki devletlere güvenmiyor ve orada yaşamayı güvenilir bulmuyor. Dolayısıyla, kimimiz çalışmak ve ailesine para yollamak, kimimiz ise yeni bir hayata başlamak için buraya geliyor.

Burada da sıkıntılar bitmiyor, sırtımızı dayayacak bir yer zaten yok, tamamen kendi gücümüzle ayakta durmaya çalışıyoruz. Eğer yeterli maddi gücün ve oturma izni, sağlık sigortası gibi devlet tarafından tanınan belgelerin yoksa burada zaten zor olan yaşam daha da zorlaşıyor. Bu belgelere sahip olsan bile göçmen olman, bazı kişiler için bir fırsata dönüşüyor ve sömürülüyorsun, kandınıyorsun, şiddet görüyorsun, sesini çıkarmanın her türlü yolu da kesiliyor.

Asgari ücretin altında çalışıyoruz. İyi ve makul koşullarda bir iş bulmak burada da oldukça zor. Göçmen olman bir fırsat olarak görülüyor ve düşük maaşlar teklif ediliyor. Zaten çok seçeneğin yok, hayatta kalmak için ağır koşullarda, işyerinde baskılarla ve asgari ücretin altında bu işleri yapmak zorundasın. Hastalandığında, iş kazası geçirdiğinde ve bir süre çalışamaz duruma geldiğinde ise ilk vazgeçilen sen oluyorsun, işten atılıyorsun. Maaşın ödenmese de patrona bir şey olmuyor.

İyi bir evde oturmak sadece bir hayal. Emlakçıya gittiğinde senden oturma izni istiyor. Belgelerin yoksa zaten orada bir ev tutamıyorsun. Onun haricinde, kiralar fazlasıyla pahalı. Bu kadar düşük maaşlarla bulabileceğin ev ancak sağlam olmayan, tehlikeli sokaklarda bulunan, kötüünün de kötüsü bir ev oluyor. Kiraları karşılayabilmek için bazen birkaç göçmen aile beraber bir ev tutuyor ve odalarda yaşıyorlar.

Sağlık hizmetlerinden mahrumuz. Hastaneler eğer sağlık sigortamız yoksa bizi kabul etmiyorlar ve ilgilenmiyor. Doğrudan özel hastanelere yönlendiriliyoruz, onların da bir kısmı ilgilenmiyor, tedavi edenler ise bizi “yabancı” adlı ayrı bir müşteri kategorisine koyarak çok yüksek fiyatlar veriyor. Zaten asgari ücretin altında çalışan ve yüksek kiralar ödeyen bizler bunu karşılayamıyoruz. Tedavi olsan bile bu sefer ilaçları satın alma sorunuyla yüzleşiyorsun. Ağır koşullarda çalışıyor ve kötü koşullarda yaşıyoruz, bu durum ağır hastalıkları ve kazaları da beraberinde getiriyor. Ancak tedavi olamıyoruz, genelde kendi kendimize iyileşmeye çalışıyoruz.

Dil bariyeri de bizim için ciddi bir problem. Türkçe bilmediğin zaman Türkiye’deki insanların çoğuyla anlaşılamıyorsun, sıkıntılarını anlatamıyorsun ve onları dinleyemiyorsun. Aynı yerde yaşıyor, çalışıyor ancak sohbet edemiyorsun. Türkçe öğrenmeye çalışsan bunu yapmak çok zor. Kendini geliştirmeye zaten çalıştığın için vaktin yok. Türkçe eğitimleri de çok pahalı. Kendini böyle bir durumun içinde buluyor ve dil bariyerini kaldıramıyorsun. Dil eğitimi haricinde okullara gidememek de bir sorun. Biz yetişkinler için okula gitmemek ciddi bir problem olmasa da eğitim alamamak göçmen çocuklar için kritik ve tehlikeli bir durum.

Avrupa Yakası’ndan Bir Köz Okuru

Dayanışma çağrıları emekçilere ulaşmadaki araç olmalıdır

6 Şubat tarihinde yaşanan depremde binlerce emekçi hayatını kaybetti ve milyonlarcası da temel yaşam haklarından mahrum kaldı.

Yaşanılan depremin ardından tüm sol hareketler, dayanışma çağrıları yükselterek bölgedeki emekçilere gereken malzemeyi toplamak için seferber oldu.

Komünistler olarak, içerisinde çalışma yürüttüğümüz Mayıs’ta Yaşam Kooperatifi aracılığıyla bir araya gelip böyle bir süreçte nasıl bir hat izleyeceğimizi ele alacağımız bir toplantı çağrısı yükselttik. 1 Mayıs Mahallesi’nde böyle bir çağrıyı yükseltirken aynı zamanda diğer yöre dernekleri ve siyasetlere de çağrı yaptık. Gerçekleştirdiğimiz toplantının ardından, “Tepeden Tırnağa Çürük Bu Düzendeki Düzenin Altında Kalan Biziz, Çözüm de Kendi Ellerimizde!” şiarıyla deprem bölgelerine yardımlarımızı iletip, 1 Mayıs Mahallesi emekçileriyle birlikte böyle bir dayanışma çağrısında buluştuk. 1 Mayıs Mahallesi kapsamında, yoğun bir çalışma yapıp mahalledeki emekçilerle birlikte dayanışma faaliyeti yürüttük.

Çalışmalarında yer aldığımız kooperatif aracılığıyla dayanışma faaliyeti yürütenin anlamı da elbette şu noktalarda yatmaktadır, halihazırda solun dayanışma faaliyetleri yürüterek, siyasi partilerin tamamen böyle bir hatta evrilmiş olması bu tarz

faaliyetlerin mahiyetini azaltmamaktadır. Nitekim dayanışma faaliyetleri emekçilere ulaşmadaki bir araçtır fakat unutulmamalıdır ki bu araç salt siyasi faaliyetin yerini dolduramazdır. Öne çıkarılması gereken böyle bir aracı kullanarak siyaset yapma imkânını yaratmak olmalıdır.

Biliyoruz ki, çürük olan bu düzende düzenin altında kalanlar da yine emekçiler olacaktır elbette dayanışma çağrıları önemlidir fakat emekçilerin seferberliği sağlanıp tepeden tırnağa çürük olan bu düzen yerle bir edilmedikçe de kurtuluş mümkün olmayacaktır. İçerisinden geçtiğimiz süreçte, çalışma yürüttüğümüz kurum ve alanlarda reklam ve rekabetten uzak, ayırım çizgilerini belirleyerek emekçi ve ezilenlerin var olan hükümete karşı harekete geçirilmesini savunan siyasi söylemlerle eyleme geçmek olmalıdır. Bizler bugün bunları yapmaya, içerisinde bulunduğumuz kurumları böyle bir hatta kullanmaya devam edeceğiz.

Dayanışma Çalışmaları Devletin Yardımına Koşmaya ve Siyaseti Rafa Kaldırmaya Değil, Hükümete Karşı Seferberlik Çağrısını Yükseltmeye Hizmet Etmeli!

Anadolu Yakası’ndan Komünistler

Gülsuyu’nda esnaf ve kahvehane çalışması

Köz’ün arkasında duran komünistler olarak 18 Şubat Cumartesi günü Maltepe Gülsuyu’ndaydık. Ocak sayımız olan “Tarafsız Değil, Bağımsız Siyaset” manşetiyle çıkmış gazetemizi sattık ve “Yıkımın Sorumlusu Burjuva Devlettir, İşçilerin Cumhuriyet İttifakı’nın İnsafına Değil, İktidara İhtiyacı Var” şiarlı özel sayının dağıtımını gerçekleştirdik.

Gülsuyu’nda kahvehaneleri ve esnafı ziyaret ettik, kahvehanelerde depreme ilişkin görüşlerini ajitasyon konuşmalarıyla aktardık.

Girmiş olduğumuz kahvehanelerde aşağıdaki içerikte konuşmalar yaptık:

“6 Şubat’ta bir deprem oldu, deprem doğal ama depremde bu kadar emekçinin ölmesi doğal değil! Burjuvazinin emekçilere reva gördüğü şey yıkımdır. Bu yüzden emekçilerin harekete geçmesi gerektiğini savunuyoruz. Emekçiler tüm imkânlarıyla büyük bir dayanışma faaliyeti öneren karşımıza OHAL ve kayımları çıkardılar. Biz kayımları Kürdistan’dan, batıdaki okullardan ve kurumlardan tanıyoruz.

Bugün emekçileri mahallelerinden kovup kentsel dönüşüme sokanlar, emekçilere yaşam alanı tanımayanlardır.

Biliyoruz ki Cumhuriyet İttifakı’nı defetmeden emekçiler için en ufak çözüme dahi ulaşamaz. Millet İttifakı Cumhuriyet İttifakı’ndan farklı bir pozisyonda değildir. Cumhuriyet İttifakı’nı bugün depremin yarattığı sonucun da sorumlusu olanlarla yenemeyiz. Emekçilerin düşmanı olan her iki ittifaka her iki turda da oy yok diyen bağımsız Cumhurbaşkanı adayı Çetin Eren’i Köz olarak destekliyoruz. Ölümü kader gibi önümüze sunanlara karşı eylemli bir mücadelenin şart olduğunu haykırıyoruz.

Gezi ve Kobane ayaklanmaları yolunda eylemli mücadelede bizlerin yanında saf tutmaya siz emekçileri davet ediyoruz.”

Girdiğimiz kahvehanelerde kimi sohbetler gerçekleştirdik. Söylemlerimiz çoğu zaman dikkatle dinlenildiği gibi “küçük bir kitlesiniz, muhalefete karşı birleşmeliyiz” tepkilerini de aldık. Bu tepkilerin genel olarak seçimlere yönelik tutumumuza dair olduğunu belirtmek gereklidir. Deprem günleriyle birlikte de siyasi mücadelenin önemi bir kez daha görülmüştür. Deprem ve ardından gelen yıkım, hükümete karşı emekçilerin seferberliğinin yakıcılığını gözler önüne sermiştir. Emekçi seferberliğini sağlamak için Cumhurbaşkanlığı seçiminde düzen partilerine her iki turda da oy yok, şiarlarının ve Cumhurbaşkanı adayı Çetin Eren’i desteklemenin önemini arttırmıştır.

Anadolu Yakası’ndan Komünistler

KOMÜNİST KÖZ YEREL SÜRELİ AYLIK SİYASİ GAZETE

SAHİBİ ve SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: ÖMER YILDIZ

YÖNETİM YERİ: OSMANAĞA MAHALLESİ LEYLA SOKAK ELİF

İŞHANI KAT 2 DAİRE: 5 KADIKÖY –İSTANBUL

E-POSTA: kozonline@gmail.com

WEB ADRESİ: www.kozgazetesi4.org

BASILDIĞI YER: ÖZDEMİR MATBAASI MALTEPE MAHALLESİ

GÜMÜŞSUYU CADDESİ ODIN SANAYİ SİTESİ NO: 28/245 ZEYTİNBURNU-İSTANBUL

TEL: 0212 577 54 92

Öldüren deprem değil sermaye düzenidir, sorumlusu hükümettir

9 Şubat'ta Okmeydanı'nda kahveler ve halk pazarında gazetemizin "Tarafsız Siyaset Değil, Bağımsız Siyaset!" başlıklı Ocak 2023 sayısının dağıtımını gerçekleştirdik. Bugün nasıl deprem bölgelerindeki sınıf kardeşlerimizle dayanışmak için seferber oluyorsak, bu olayların baş sorumlusu hükümete karşı da seferber olmamız gerektiğini haykırdık. Çözümün ancak kendi kollarımızda olduğunu, emekçileri ve ezilenleri enkazın altına iten hükümeti ancak kendi kollarımızla defedeceğimizi, bunun yolunun ise bağımsız bir siyaset izlemekten geçtiğini söyledik.

Konuştığımız emekçilerin hepsi ile bu yıkımların baş sorumlusunun hükümet olduğu, bu hükümetin kopyalarının da bu hükümetten herhangi bir farkı olmadığı ve aynı zamanda bunların Erdoğan'ı seçimler vasıtasıyla gönderemeyecekleri, aksine onun ömrünü uzatıyor oldukları konusunda ortaklaştık. Öte taraftan arkadaşlarımızdan kimi Gezi gibi bir ayaklanma olmasının bugün mümkün olmadığını çünkü kimsenin direkt hükümeti hedefe alarak sokağa çıkmaya cesaret edemediğini; kimi ise bir emekçi seferberliği örmeden önce bu kadar fraksiyona bölünen sol akımların kendileri daha birleşmeden halkı bir şeye çağıramayacağını söyledik.

Sohbetlerimizde konu hâliyle Erdoğan'a gelince bugün yapılması gerekenin, hükümete karşı emekçilerin seferberliği örnek olduğunu söylediğimizde ise, arkadaşlar böylesi olaylara rağmen halkın hükümete oy verdiği koşullarda bir emekçi seferberliği örmenin mümkün olmadığını, bu kapsamda Millet İttifakı gibi kendileri açısından görece daha demokrat olan alternatiflere yönelmenin tek çözüm olduğunu belirttiler.

Okmeydanı'nda edindiğimiz izlenim; seçimlerde bir alternatifsizlik hissedildiği, parlamentarist hesaplara da kitlelerin gönülden destek vermediği, tam aksine kendilerine dayatılan sandığa karşı herhangi bir alternatif sunulmamasından ötürü el mecbur sandıklara gidip oy vermeye razı olduk-

ları yönündeydi. Bu noktada elbette bizim de bir parçası olduğumuz Emekçilerin Seferberliği İçin Bağımsız Aday Çalışmamızın temel amacını ve tam olarak böylesi bir siyasi atmosferde yürütülüyor olmasının ehemmiyetini de konuştuk.

Bu çalışmamızda hedefimiz öldürenin deprem değil, sermaye düzeni ve baş sorumlusunun ise bu hükümet; aciz hükümeti göndermenin ise yegane yolunun emekçilerin ve ezilenlerin seferberliği olduğunun propaganda ve ajitasyonunu yaparak gazetemizin son sayısını Okmeydanı'ndaki emekçilere ulaştırmaktı. Bu gibi zamanlarda komünistler hükümeti seferberlik ilan etmeye çağırıp siyaseti rafa kaldırmaz; dayanışma çalışmalarını, tam da siyaset yaparak, hükümete karşı seferberlik çağrısını yükseltmeye hizmet edecek şekilde yürütürler.

Yıkımın Sorumlusu Burjuva Devlettir,

İşçilerin Cumhur İttifakı'nın İnsafına Değil İktidara İhtiyacı Var!

Öldüren Deprem Değil Sermaye Düzenidir!

Sorumlusu da Hükümettir!

Hükümete Karşı Emekçi Seferberliğini Yükseltelim!

Üniversitelerden Komünistler

İşçilerin Cumhur İttifakı'nın insafına değil iktidara ihtiyacı var!

6 Şubat'ta yaşanan Pazarlık ve Elbistan merkezli depremlerde, binlerce emekçinin yaşamını yitirdi, milyonlarcasının evsiz kaldı ve bu coğrafyadaki tüm genel yaşam ihtiyaçlarından mahrum kaldığı bir tablo ile karşı karşıya kaldık.

Köz'ün arkasında duran komünistler olarak Maltepe Beşçeşmeler bölgesinde, Ocak sayımız olan "Tarafsız Değil, Bağımsız Siyaset" manşetli ve "Yıkımın Sorumlusu Burjuva Devlettir, İşçilerin Cumhur İttifakı'nın İnsafına Değil, İktidara İhtiyacı Var" şiarlı özel sayı dağıtımımızı gerçekleştirdik.

Dağıtımımızı genel olarak kafe ve kahvehanelerde gerçekleştirdik. Bu esnada kimi sohbetler gerçekleştirdik, sohbetlerde ise gündem elbette deprem oldu. Önce bizim de yardım temelli bir çalışma yürüttüğümüz düşünüldü. Biz içinde çalışma yürüttüğümüz kurumlar ve iletişim hâlinde olduğumuz tüm kurumlar aracılığıyla dayanışma faaliyetlerinde yer aldığımızı anladık. Tüm dayanışmamıza rağmen bu felaketleri asıl durduracak olanın işçi iktidarının kurulmasından geçeceğini belirttik. Bugün solun, siyasete dair tek bir kelam etmeyip tüm "siyasi faaliyeti" yardım toplama ile sınırlı tuttuğu bir durumda kitlelere sadece yardım toplamak için gittiğimizizin düşünülmesi elbette doğaldır. Bugün devrimcilere düşen görev dayanışma çağrılarını siyaseti rafa kaldırmak olmamalıdır aksine dayanışmayı hükümete karşı seferberlik çağrısı yükseltmenin bir kaldıraç hâline getirmek olmalıdır.

Devrimciler siyasi gerçekleri en çok da bugün söylemelidir: Cumhur İttifakı süpürülmeden hiçbir felaketten kurtulamayız. Cumhur ittifakını bir emekçi seferberliği ile göndermek ve emekçilerin iktidarını kurmak için verilecek devrimci mücadele sınıf dayanışmasının da en üst formudur. Zira devrimci önderliği yaratma sorumluluğu hiç olmadığı kadar elzemdir.

Dayanışma Çalışmaları Devletin Yardımına Koşmaya ve Siyaseti Rafa Kaldırmaya Değil, Hükümete Karşı Seferberlik Çağrısını Yükseltmeye Hizmet Etmeli!

Alsancak'ta OHAL protesto edildi

6 Şubat'ta gerçekleşen depremin ardından emekçileri enkazlarda yüz üstü bırakıp kaderine terk eden burjuva devleti göreve çağırıp "devlet nerede" diye seslenenlerin diledikleri oldu. Depreme maruz kalan kentlerde OHAL'in ilan edilmesi ile devletin ne zaman ve nasıl devreye gireceğini yeniden görüldü.

İşçi sınıfı ve ezilenleri temsil etme iddiasında olanlar bu devasa yıkımın sonuçları ile yüz yüze kalanlarla eldeki tüm imkânları seferber ederek dayanışma göstermeye çalıştılar. Hatta solun ezici ağırlığı tüm gücünü dayanışma faaliyeti için seferber etti. Ama bu durum depremin vurmadığı kentlerde dayanışma faaliyeti dışında bir çeşit sessizliğe de yol açtı. Soma'da üç yüzü aşkın madencinin öldüğü iş cinayetinden hemen sonra kitlesel eylemlerle cevap verenlerin böyle bir yönelişi olmadı. Hükümetin defedilmesi ve hatta teşhir edilmesi görevi öncelik sıralamasında geriye düştü.

İzmir'de konuya ilişkin ilk sokak eylemi OHAL'in ilan edilmesi üzerine depremden sekiz gün sonra 14 Şubat Salı akşamı gerçekleştirildi. İzmir Emek ve Demokrasi Güçleri bir takım tartışmaların ardından ve aslı bileşenlerinden yoksun olarak HDP'nin inisiyatifi ile Alsancak Kıbrıs Şehitleri Caddesi'nde bir açıklama gerçekleştirdi. İHD, ÇHD, ÖHD, EHP, EMEP, HDP, TİP, TÖP, Kaldıraç Hareketi ve HDK'nin imzacı olduğu eylem depremde hayatını kaybedenler için saygı duruşuyla başladı. Ardından okunan açıklamada depremlerin yaralarını sarmak yerine bir baskı aygıtı olarak OHAL'i ilan eden hükümet eleştirildi, OHAL'in deprem bölgesindeki emekçilerin birbiriyle iletişimini kısıtladığı, seçimlerin ertelenmesinin önünü açtığı anlatıldı. Mütteahhitler ve tüm sorumluların cezalandırılması, bölgede şiddet olaylarına kanşanların cezalandırılması, OHAL kararının geri çekilmesi, yurtların boşaltulmasından vazgeçilmesi, eğitim öğretimin yüz yüze olması, seçimi erteleme girişimlerinden vazgeçilmesi talepleri sıralandı.

Kendi bayraklarımızla katıldığımız ve "Katil Devlet Hesap Verecek!" sloganını attığımız eylemde "Yıkımın Sorumlusu Burjuva Devlettir, İşçilerin Cumhur İttifakı'nın İnsafına Değil İktidara İhtiyacı Var!" başlıklı özel sayımızı dağıttık.

Türkiye'deki bütün emekçilerin gündeminin merkezine kaçınılmaz biçimde oturan böyle bir gündeme dair, herhangi bir basın açıklamasının ancak biraz üzerinde bir katılımı gerçekleşen bu eylem gerek örgütlenişi gerekse yapılan çağrı ile yumrukları sıkılı biçimde olan biteni takip eden geniş emekçi kitlelere seslenip onları harekete geçirmekten uzaktı. Bu açıdan hesap sorma eylemini seçimlere ve elverişli zamanlara havale eden soldaki hakim eğilimle uyumlu bir eylem olmuş oldu. Elbette emekçilerin mahkum edilmek istenildiği sessizliği bir parça da olsa kırmaya açısından olumluluğu olan bu eylemlerde siyasal gerçeklerin daha gür ve tok biçimde ifade edilmesi görevi komünistlerin önünde durmaya devam ediyor.

Asıl Düşman Kendi Yurdunda!

İzmir'den Komünistler

Emekçi semtlerde katillerin kim olduğunu haykırıyoruz

6 Şubat'taki deprem sonrasında "şimdi siyaset zamanı değil" diyenlerin aksine devrimci siyasetin tam zamanı olduğu bilinci ile Onur Mahallesi'nde ajitasyonumuzla katilleri teşhir ettik, emekçileri seçimleri beklemeden Cumhur İttifakı'nın karşısına eylemli biçimde dikilmeye davet ettik. Ajitasyonumuzda şunları söyledik:

"6 Şubat'ta on binlerce insanımızı kaybettik. On binlercesi de enkaz altında. Üstelik bu devlet bu konudaki sayıları bile gizliyor. Elbette gün dayanışma günüdür. Bu topraklardaki yoksul emekçiler ellerindeki avucundakini kendi gibi ezilenlere açmaktan geri durmadılar. Devasa bir emekçi seferberliği yarattılar. Ama dayanışmanın bir şartı daha var. Kardeşlerimizin katillerini göstermeliyiz. Biz bu katilleri tanıyoruz. Onları Roboski'den, Soma'dan, Van-İzmir-Elazığ depremlerinden tanıyoruz. On binlerce insanımız bir kader planının kurbanı olmadı, adını koyalım onlar katledildiler. Bu yaşanan bir katliamdır. Bu katliamın, bu yıkımın, bu enkazın sorumlusu sermaye düzenidir, burjuva devlettir. Bu devletin yirmi yıldır tepesinde olan Cumhur İttifakı'dır. Önümüze kabahatli diye

hedef tahtası olarak Suriyeli Afgan göçmenleri koyuyorlar. Yıkılan dev gibi çürük binaları Suriyeliler dikmedi. Biz asıl düşmanları tanıyoruz. Bunları AKP'nin MHP'nin yandaşı inşaat şirketleri, hükümete yakın parababalaları diktiler. Onlar bu yıkımın hem mimarı hem müteahhitleridirler. Bunların yakasına yapışmadan, katilleri yakalamadan kimse kimseye gerçekten yardım edemez. Kimse kimsenin yarasını sahiden saramaz. Bu devletin kendisi bir enkazdır. Bizim bu devletin, Cumhur İttifakı'nın, onun tepesindekinin insafına değil, işçilerin iktidarına ihtiyacımız var. Nasıl ki dayanışma için emekçiler ayağa kalkıp bir seferberliğe giriştiyse aynı seferberlik duygusu ile, hiçbir düzen gücüne bel bağlamadan bu hükümeti defetmeliyiz."

Bildirilerimiz ve yapılan ajitasyon konuşmaları Onur Mahallesi'ndeki emekçiler tarafından ilgiyle karşılandı.

Katil Devlet! Yıkımın Sorumlusu Sermaye Düzenidir!

Göçmen İşçiler Sınıf Kardeşimizdir!

Asıl Düşman Kendi Yurdunda!

İzmir'den Komünistler

İstanbul Üniversitesi'nde uzaktan eğitim protestosu

İstanbul Üniversitesi Öğrencileri'nin 13 Şubat'ta Beyazıt Meydanı'nda gerçekleştirdiği, Maraş depremi sonrası uzaktan eğitim ve KYK yurtlarının boşaltılması kararını protesto eylemine katıldık. Alanda DGD, DGB, Emek Gençliği, Kaldıraç Üniversitesi, İDP Gençliği ve Özgürlükçü Gençlik'ten arkadaşlar vardı.

Polis, eylemi örgütleyen arkadaşlara eğer "Deprem Öldürmez, Devlet Öldürür", "Katil Devlet" gibi ifadelerle yer verilirse müdahale edeceğini söyledi. Eyleme katılan çoğu kişi polisin bu uyarısından rahatsız olsa da, eylem boyunca basın açıklamasında ve sloganlarda bu gibi ifadelerle yer verilmedi. Ne döviz ne bayrak serbestiyeti olan ve olabildiğince siyasi kimlik ve içerikten arındırılmış bir eylem oldu.

YÖK ve Cumhurbaşkanlığı'nın KYK yurtlarından atılan öğrencilerin nerede barınacaklarına dair

çözüm önerisi sunmamaları ve her kriz durumunda ilk vazgeçilenin eğitim olduğu eleştirilerek depremlere yetersiz yurtlar yerine otellere ve toplu konutlara yerleştirilmesine dair planlı ve kapsamlı kararların ivedilikle alınması talep edildi.

Eyleme "Yıkımın Sorumlusu Burjuva Devlettir, İşçilerin Cumhur İttifakı'nın İnsafına Değil İktidara İhtiyacı Var!" manşetli Şubat 2023 özel sayımızla katılsak da, eylemin bileşenleri talepleriyle devleti ve hükümeti işini daha iyi yapmaya çağırma çizgisinde ortaklaşmışken, örgütleyicisi olmadığımız bir eylemin düzenini ve planını bozmamak için özel sayı ve gazetemizin dağıtımını alanda yapmadık.

Öldüren Deprem Değil Sermaye Düzenidir! Sorumlusu Hükümettir!

Üniversitelerden Komünistler

Köz olarak, Türkiye Komünist Hareketi'nin 2023 seçimleri bildirgesini açıkladığı "Geleneği geleceğe taşıyoruz! Yeni bir Cumhuriyet için: Oylar sosyalizme, oylar orak-çekice" başlıklı toplantısına katıldık. 5 Şubat günü Şişli'de gerçekleştirilen toplantıda Mustafa Suphi ve onbeşler anıldı. TKH adına İstanbul il başkanı Kamil Tekerek, Genel Başkan Aysel Tekerek ve MK üyesi Kurtuluş Kılçer konuşmalar gerçekleştirdiler.

Konuşmalarda AKP-MHP hükümetine karşı mücadele etmenin gerekliliği, Altılı Masanın hüviyeti ve seçimler yaklaşırken komünistlere düşen sorumluluklar üzerinde duruldu. Altılı Masanın da en az AKP kadar işçilere düşman olduğu vurgulandı. Emekçiler için tek seçeneğin sosyalizm olduğunun altı çizildi. NATOcularla el sıkışan "komünistler" eleştirildi ve ne Altılı Masa ile ne de AKP ile yan yana gelinmemesi gerektiği belirtildi.

Milletvekili seçimlerinde parti olarak yer alacağını açıklayan TKH, İstanbul'daki milletvekili adaylarını duyurdu ve destek istedi. Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın seçimlerindeki tutumunu ise "AKP'ye hiçbir koşulda destek vermeyeceğiz, Millet İttifakına kefil olmayacağız" diyerek açıkladı. Aday tartışmalarına boğulmamak gerektiğini belirtti. Tarihin sınıf savaşımının tarihi olduğunun ve siyasal meselelere de bu sınıfsal ayrımın farkında olarak bakmak gerektiğinin altını çizen TKH, sermaye partileriyle mücadele edilmesi ve sosyalizm mücadelesini ileriye taşıyacak eylemlerde bulunulması gerektiği üzerinde durdu.

Köz'ün arkasında duran komünistler olarak, bugün komünistlere düşen sorumluluğun; tok bir şekilde 'Düzen ittifaklarına iki turda da oy yok' demek ve emekçilere-ezilenlere bunu eylemli bir şekilde açıklamak olduğunu biliyoruz. Herhangi bir şekilde tavize verilemeyecek bu tutumu takınmaktan geri duranlar, sınıf savaşında proletarya safında yer alamazlar.

NATOCulara... IMFcilere... Düzen İttifaklarına İki Turda da Oy Yok!

Seçimle Değil, Devrimle Gidecek!

Beşiktaş'tan Komünistler

Devrime inancı olanlar hükümeti devirme sorumluluğunu burjuvaziye devretmemeli

Köz'ün arkasında duran komünistler olarak 29 Ocak Pazar günü düzenlenen 'Burjuva Cumhuriyetin Krizi ve Devrimin Güncelliği' paneline katıldık. ESP'nin organize ettiği panelde siyasi akımlardan TÖP, HDP ve ESP konuşmacıları vardı.

HDP'den Tayip Temel; tekçi, inkarcı, imhacı bir cumhuriyetle karşı karşıya olduğumuzu açıkladı. Esas problemin ulus devlet olduğu üzerinde duran ve devlet mefhumunu eleştiren Temel; ulusal kurtuluşçuluğu ele alırken de esas kurtuluşun devlet aygıtına sahip olmadığını aklıda tutmak gerektiğini söyledi. Güney'deki başarısızlığın kaynağının devlet aygıtının zamanla kendilerini ele geçiren bir canavara dönüşmesi olduğunu sözlerine ekledi. Tayip Temel, seçimlere giderken iki kutbun da birbirinin aynısı olduğunu söyledi ve ikisine de karşı üçüncü yol ile mücadele edildiğini belirtti.

TÖP adına Perihan Koca, demokratik cumhuriyet şiarı üzerinde durdu. Devrimci imkânlar döneminde olduğumuzu söyleyen Koca, devletin ve sermayenin restorasyonunu hedefleyen projeye karşı yan yana gelmek gerektiğini belirtti. 'Cumhuriyetin kazanımlarını AKP yok etti, geri alacağız' anlayışını reddettiklerini vurgulayan Koca, laiklik ve demokrasi vurgulanarak birlikte dile getirilen bu sözlerin Kemalizmden kopmamak kaynaklı olduğunu iddia etti. İşçi sınıfının direnme ve kazanma pratiklerini gösterdiğini, eksik olanın politik özne olduğuna vurgulayan konuşmacı, bu öznenin Emek Özgürlük İttifakı ile cisimleştiğini dile getir-

Okmeydanı seçim çalışması: imkânlar ve sorumluluklar

Köz'ün arkasında duran komünistler olarak, 22 Ocak Pazar günü, Emekçilerin Seferberliği için Bağımsız Aday çalışmaları kapsamında Okmeydanı'nda idik. Bu seçim çalışması biz komünistler için nasıl imkânlar doğurduğunun görülmesi için kıymetlidir. Ziyaretimiz öncesinde, Okmeydanı alanında kurumlarla temas kurduk ve gazetemiz başta olmak üzere çeşitli materyallerimizi kullanarak seçim çalışmamız hakkında bilgi verdik. Bu seçim çalışmasının neden emekçilerin tarafında olanlarca desteklenmesi gerektiğini açıkladık.

Kurum ziyaretlerinin yanı sıra, alanda bir ozalıt çalışması için de planlama yaptık. "HDP Bağımsız Siyasetle Savunulur: HDP'yi Kapatırma, DBP'ye Sahip Çık!" konulu duvar gazetelerimizi ve "Düzen İttifaklarında Kopalım, HDP'yi Kapatırmayalım" şiarlı ozalitlerimizi Okmeydanı'nda muhtelif bölgelere yaptık. Kampanyanın seçim çalışmasında "NATO'culara, IMF'cilere Mahkum Değiliz!; İşçilerin, Kürdlerin, Kadınların Düşmanlarına Mahkum Değiliz!; Düzen Partilerine Hiçbir Turda Oy Yok!; Hükümete Karşı Düzen İttifaklarına Mecbur Değiliz!" şiarlı Emekçilerin Seferberliği için Bağımsız Aday imzalı afişleri Okmeydanı'nda yaygın bir şekilde yaptık.

Sonrasında esnaf ziyaretleri gerçekleştirdik ve kampanya broşürlerini ve gazetemizin "Devletsizlik Kader Değil" manşetli 132. sayısını kullanarak

"Ücretli kölelik düzenini yıkalım" şiarını yükselttik

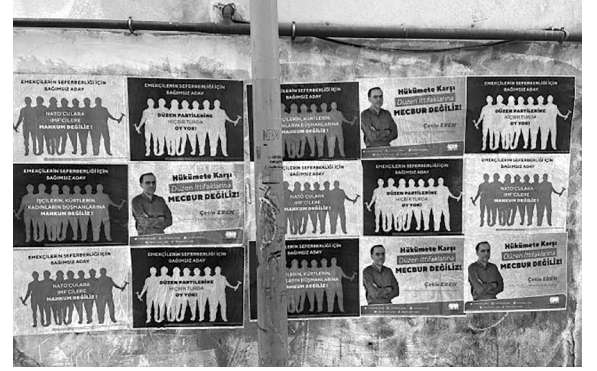
Köz'ün arkasında duran komünistler olarak 18 Aralık'ta bileşeni olduğumuz İşçi ve Emekçi Birliği'nin "İnsanca yaşanacak bir ücret için mücadele edelim!", "ücretli kölelik düzenini yıkalım!" şiarıyla İzmir'de düzenlediği asgari ücret temalı eyleme katıldık. Eylemde aynı zamanda 19 Aralık cezaevi direnişinin yıldönümü vesilesi ile devrimci örgütte ısrar eden devrimcileri anan dövizler taşıdık. Eylem öncesinde, eyleme çağrı amacıyla semtlerde, pazaryerlerinde ve toplu ulaşım noktalarında afişleme ve bildiri dağıtımı çalışmalarına yaptık. Aralarında Bağımsız Cumhurbaşkanı adayı

Ağrılılar derneğine seçim ziyareti gerçekleştirdik

Seçim çalışmaları kapsamında 20 Ocak'ta İzmir'deki Ağrılılar Yardımlaşma ve Dayanışma Derneği'ni ziyaret ettik. Aralarında dernek başkanı ve yöneticilerinin de olduğu gruba hitaben yaptığımız konuşmada, Emekçilerin Seferberliği için Bağımsız Aday kampanyasını anlattık. Seçimde bağımsız aday Çetin Eren'i Köz'ün arkasında duran komünistler olarak neden desteklediğimizi aktardığımız konuşmada söz konusu çalışmanın emekçilere ve ezilenlere yönelik bir seferberlik çağrısı olduğunu, sürecin en başından beri cumhurbaşkanlığı seçim-

lerine her iki düzen ittifakından bağımsız, merkezinde HDP'nin olduğu ortak bir cumhurbaşkanı adayı ile girme çağrısının sol siyasetteki birçok kuruma götürüldüğünü, çağrının kendisi olumsuz karşılanmasa da çağrıya katılım anlamında olumlu geri dönüşler alınmadığını, akabinde Köz'ün arkasında duran komünistler olarak hem bu iddiayı somutlaştırmak hem de yapılabilir olduğunu göstermek adına "Kurtuluş Kendi Kollarımızdadır" şiarıyla bir bağımsız aday kampanyası başlattığımızı anlattık. Bugün gerek cumhur ittifakı, gerekse de

Emekçilerin Seferberliği için Bağımsız Aday çalışması, komünistler bu çalışmaya omuz verdikçe daha da olumlu sonuçlar doğuracak ve devrimci siyasete alan açacaktır. Sınıf işbirlikçiliğinde buluşulan mevcut siyasal süreç, böylesine bir çalışmayla kendilerini düzen ittifaklarından ve bu ittifaklara yedeklenenlerden ayıran komünistler için daha fazla imkân ve sorumluluk açığa çıkarıyor. Bu imkânları kullanacak, devrimci bir partiyi yaratma mücadelemize hizmetkar kılacağız.

Demokrasi için Tek Yol Devrim!

Devrim için Devrimci Parti!

Yaşasın Komünistlerin Birliği!

Beşiktaş'tan Komünistler

Çetin Eren'in de olduğu, yaklaşık 50-60 kişilik bir kitlenin katıldığı eylemde okunan basın açıklamasında özetle asgari ücretin sermaye tarafından belirlenemeyeceği, elektrik, su, doğalgaz, gıda gibi temel ihtiyaçlarının ücretsiz olması gerektiği belirtilerek iş güvencesi olmayan ve dolaysız kesilen vergilerle devletin sürekli sömürdüğü emekçilerin hak mücadelesinin meşru ve engellenemez olduğu vurgulandı.

Komünist Bir Dünya Kuracağız!

İzmir'den Komünistler

millet ittifakının sermayenin ittifakı olduğu tespiti yapıp "Burjuva ittifaklara her iki turda da oy yok" diyerek düzen güçlerinden bağımsız, düzen partilerine hiçbir koşulda destek vermeyecek bir adayla çıktığımızı söyledik. Dostça bir havada geçen ziyaret HDP'nin CHP'ye olası desteği konusunda anlaşamamak da verimli ve gelecekte birlikte çalışmalar yapabileceğimiz anlamında olumlu idi.

İzmir'den Komünistler

di. 'Seçimlerde önemli bir şey inşa edemeyecek olsak da seçimler önemli bir durak, bir kaldıraç, halkı özne kılabilir' diyen Perihan Koca, Türkiye'de burjuva demokrasisi dahi olmadığını söyledi.

ESP adına Sıtkı Güngör, rejimin/devletin niteliğinin burjuva demokrasisi olmadığını söyleyerek konuşmasına başladı. Ortada yeni bir kriz değil, yüzyıllık bir kriz olduğunu belirten Güngör, burjuva cumhuriyeti ortadan kaldırmaksızın demokrasinin de gelmeyeceğini dile getirdi. TC'nin kuruluşu ile ortaya çıkan gaspçı burjuvazinin demokrasiyen beslenmediğini söyleyen Güngör, kuruluşun bu yana işçi grevlerini kanla bastıran bu cumhuriyeti dönüştürmenin mümkün olmadığını açıkladı. Kürt sorunu çözülmeden Türkiye'nin demokratikleşemeyeceğini dile getiren Güngör, umudumuzu yükselten dönemeçlerin Gezi, 6-7 Ekim ve 7 Haziran olduğunu söyledi. '7 Haziran'da iktidarı devirdik, başımıza gelmeyen kalmadı, demek ki öyle olmuyor' diyen ESP'li konuşmacı, Latin Amerika'da son 20 yılda iktidara gelen tüm sol hükümetlerin

reform programlarına sahip olduklarını hatırlattı. Lenin'e göre devrimin güncelliği sorununun devrimci partinin yaratılması sorunu olduğunu söyleyen ESP'li Güngör, devrimi uzak bir hayal olarak mı yoksa her gündelik sorunun devrim sorununa bağlandığı bir gerçeklik olarak mı göreceğimizi sordu. İCW işçilerinin direnişinin de bir devrim sorunu olduğunu söyleyen konuşmacı, demokrasi istiyorsak devrimden başka şansımız olmadığını altını çizdi. Sonrasında Lenin'in devrimci durum tespitine aşağı yukarı uyan bir süreçte olduğumuzu, eksik olanın kitle hareketi olduğunu, aslına bakılırsa kitle hareketinin de mevcut olduğunu belirtti.

Soru görüş bölümüne geçildi. Biz de Köz adına söz aldık. Etkinliği düzenlediği için ESP'ye teşekkür ettik. Konuşmaların kiminde de tespit edildiği üzere burjuva cumhuriyetin geri dönülemez bir kriz içerisinde olduğunu, zaten çürük temeller üzerinde yükselmiş olduğunu hatırlattık. Köz'ün tespit ettiği rejim krizi ile birlikte bu dönemde devrimciler için fırsatların ve sorumlulukların doğduğuna değindik. Seçimlerin de bu noktada ön plana çıktığını, devrimcilerin seçimleri kaldırarak kullanarak gerektiğini, devrime inancı olanların hükümeti devirme sorumluluğunu burjuvaziye devretmeden üstlenmesi gerektiğini dile getirdik. Burjuvaziye herhangi bir koşulda destek verenden bunu yapamayacağını söyledik ve Köz olarak seçimlerde bağımsız aday Çetin Eren'i desteklediğimizi tekrar açıkladık. Konuşmamız ardın-

dan panelde söz alan olan üç kurum temsilcisine de sorduk:

"Cumhur'a da Millet'e de herhangi bir koşulda destek de oy da yok diyecek misiniz, bunu dile getiren bir cumhurbaşkanı adayını destekleyecek misiniz?"

Konuşmacılar arasında ilk sözü alan Tayip Temel kendisine yönelttiğimiz soruya cevap vermedi. Perihan Koca, seçimlerin önemli bir durak ve kaldıraç olacağını, bir programa ihtiyaç duyulduğunu belirtti. Şili'de halkın desteğiyle bir kurucu meclis kurulduğunu, sonrasında anayasanın kabul edilmediğini hatırlatan Koca, Şili'nin kötü değil önemli bir örnek olduğunu, dersler çıkarmak gerektiğini belirtti.

Son sözü Sıtkı Güngör aldı. Demokratik halk cumhuriyetine giderken demokratik her güçle ittifak yapılabileceğini söyledi. Sıtkı Güngör, sorumuza yanıt olarak, "HDP 'oy yok' diyor. İkisine de oy yok diyor. İlkel temelde ortak aday gözetiyor. Bu doğru bir taktik. ESP, bu ilkelere yanıt verebilecek herhangi bir burjuva kanat olduğunu düşünmüyor. Bugün Türk burjuvazisiyle ittifak yapılabilecek ortak bir zemin yok." dedi. Tabanın örgütlenmesi ile devrimci demokrasinin aynı şey olmadığını söyleyen Güngör, devrimci demokrasinin iktidarın alınmasına dair olduğunu belirtti.

Etkinliğin ardından gazetemizin "Tarafsız Değil Bağımsız Siyaset" manşetli son sayısının satışını gerçekleştirdik.

Beşiktaş'tan Komünistler

Hisarüstü'nde bildiri dağıtımı ve gazete satışı

Köz'ün arkasında duran komünistler olarak 13 Ocak günü Hisarüstü Mahallesi ve Boğaziçi Üniversitesi Kuzey Kampüs'te yürüttüğümüz "Emekçilerin Seferberliği için Bağımsız Aday" kampanyası kapsamında, 15 Ocak'ta gerçekleştirecek olan Emek ve Özgürlük İttifakı'nın mitingi için kampanya bildirisini, gazetemizin son sayısını ve "HDP'yi Kitlesele Eylemlerle Savunalım!" broşürümüzü yaygın bir biçimde dağıttık.

Çalışma boyunca Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerine ve emekçilerine ve mahalle civarındaki esnaf ve emekçilere yürütmüş olduğumuz seçim kampanyasının siyasi muhtevasını aktarma fırsatı bulduk.

Köz'ün 2023 seçimlerine dair aldığı devrimci tutumu 2019 yılında İBB seçimlerinde aldığımız tutumla birlikte değerlendirerek, yine aynı sorumluluğu üstlendiğimizi belirttik. Seçimlerin bir provası olan HDP'ye dönük hazine yardımlarının kesilmesi ve kapatma davasının yine gündeme gelmesine karşı eylemli bir hatta duramayanların Erdoğan'ın seçimleri oldubittiyeye getirmesi durumunda Erdoğan'a karşı bir emekçi seferberliği örnek için ezilenlere gerekli güveni veremeyeciklerini dile getirdik.

Seçim çalışmaları 1 Mayıs Mahallesi'nde ev ziyaretleri

1 Mayıs Mahallesi'ndeki seçim çalışmasının bir parçası olarak 5 Şubat pazar günü iki ev ziyareti gerçekleştirdik. İlk ev ziyaretinde Malatyalı bir ailenin evindeydik. Daha önce başka seçim toplantılarına da katılmış olan arkadaş bağımsız aday çalışmasından haberdardı ve bu çalışmayı anlayamadığını söyledi. Herkesin tüm siyasi farklılıkları bir kenara bırakıp bir araya gelmesi gerekirken böyle bir yaklaşımı yanlış bulduğunu söyledi. Biz ise "oyları bölmeyin" tutumuna aşina olduğumuzu ancak Erdoğan'ın seçimle gitmeyeceği bir durumda seçim hayalini satmanın emekçilere asıl ihanet olacağını anlattık. Arkadaş zaten kötünün iyisi olarak seçim yapılacağını, bu seçimde de Erdoğan gitmezse zaten bir ayaklanma çıkacağını anlattı. Bugün yaşadığımız tablonun Gezi uzun sürseydi çok daha farklı olacağını anlattı.

Gezi'den bugüne gittikçe azalan kitlesele eylemlerin tam da savunduğu seçimlerde bir olalım Erdoğan'ı gönderelim çizgisi nedeniyle sönümlendiğini anlattık. Bugünkü sessizliğin seçimlerin ardından karşı karşıya kalacağımız süreçte de bizi sessizliğe mahkum ettiğini anlattık.

Emekçi seferberliğini örmenin yegâne yolunun düzen güçlerinden bağımsız bir mücadele hattı örmekten geçtiğini önemle vurguladık. Bu mücadele hattından elbet seçimlerde siyasi gerçekleri emekçilere açıklayan aktif bir seçim çalışması yürütmekle gidilebileceğinin altını çizdik. Köz'ün Çetin Eren'in cumhurbaşkanı adaylığını destekleyen böyle bir çalışma yürüttüğünü aktardık.

Düzen güçleri ve onları bekleyen reformistlerin seçimlere dair suskunluk içerisinde olmaları bir yana, bugün Erdoğan karşısında emekçilerin ve ezilenlerin sesini yükseltmeyi amaçlayan kanlı canlı bir aday, Çetin Eren'i desteklemenin seçim döneminde alınacak tek devrimci tutum olduğunu vurguladık.

Gezi'nin olumlu ve sürdürülmesi gereken bir kalkışma olarak hatırlanıyor olması bize gösteriyor ki Gezi'de Erdoğan'a karşı sokakta mücadele etmiş olanlar bugün ne pahasına olursa olsun Erdoğan karşısında sandıklarda birleşelim diyenler aynı kitle. Kitleler neredeyse on yıldır kendilerine aşılan provokasyona gelmeme, evlerine dönme, tepkiyi sandıkta gösterme gibi reformist fikirlerin sonucunda Erdoğan'a olan öfkelerini sandık yoluyla göstermenin daha doğru olduğu konusunda hemfikir oldu.

İkinci ev ziyaretimizi ise Kürt bir aileye gerçekleştirdik. Tüm aile üyelerinin bulunduğu sohbette seçim tutumumuzu anlattık. Aile üyeleri Köz'ü tanıyordu, daha önce kimi etkinliklere de katılmıştı ancak seçim tutumumuz ve desteklediğimiz bağımsız aday çalışmasından haberdar değillerdi. Öncelikle Emekçilerin Seferberliği için Bağımsız aday kampanyası hakkında konuşarak başladık ve bağımsız bir adayın bağımsız bir siyaset anlamına geldiğini anlattık. Bize gelen sorulardan öne çıkanları bağımsız aday çalışmasını hangi siyasetlerin desteklediği ve bu çalışma hakkında HDP ile görüşüp görüşmediğimiz ile ilgiliydi. Bunun üzerine daha önce de Köz sayfalarına taşınan sol akımlara bağımsız seçim çalışması çağrımızı özetledik ve çağrımızda yalnız kalmamızın sonucu olarak bir aday çıkardığımızı anlattık. Bu bağımsız siyasetin ise bugün özellikle önemli olduğunu, HDP kapatılma davasının aslında seçimlerle ilgili bir prova olduğunu anlattık. Bugün kapatma davasına ses çıkarılmadığına seçimlere varan ve dahası seçimlerden sonraki süreçte yapılacaklar kar-

Hazırladığımız "HDP'yi Kitlesele Eylemlerle Savunalım!" broşürü ile birlikte emekçi mahallelerinde seçim kampanyamız kapsamında yürüttüğümüz güncel siyasi faaliyetlerimizden örneklerin de yer aldığı seçim bültenini, "Düzen İttifaklarından Kopalım! HDP'yi Kapattırmayalım!" şıarlı Köz özel sayısını ve yürüttüğümüz seçim kampanyasının 15 Ocak mitingine dair ajitasyon metnini aktif kullanmamız temas ettiğimiz öğrenci ve emekçilere siyasi görüşlerimizi bütünlüklü bir biçimde aktarmamıza yardımcı oldu. Böylelikle, seçimlerin bir provası olan HDP'ye dönük baskıların artmasının karşısında HDP'yi savunmanın ancak düzen güçlerinden bağımsız bir seçim çalışması yürütmekle mümkün olabileceğini somut bir biçimde anlatabildik.

Paris-HDP-DBP... DBP'ye Sahip Çık! HDP'yi Kapattırma!

İki Turda da Burjuva İttifaklara Oy Yok!

Cumhurbaşkanlığı Seçimlerinde Bağımsız Aday Çetin Eren'i Destekle!

Üniversitelerden Komünistler

şısında savunmasız kalacağımızı anlattık. HDP'nin eylem çağrılan polis ablukası ile karşılaşsa da bu kitlesele mücadelenin asıl güç kaynağının bağımsız siyaset olduğunu, Erdoğan'ı karşısına almadan Altılı Masa'ya eklenilen bir siyasetin HDP'yi savunma mücadelesine de Erdoğan'a karşı mücadeleye de fayda değil zarar olduğunu anlattık.

Ziyaret ettiğimiz arkadaşlardan tespitlerimize farklı tepkiler geldi. Bir arkadaş özellikle Pervin Buldan'ın adaylık açıklamasının ardından HDP'nin muhakkak bir bildiği olduğunu ve HDP'nin ne yapacağını beklememiz gerektiğini söyledi. Biz aslında bu çıkışın da bağımsız bir tutum anlamına gelmediğini anlattık. Başka bir arkadaş ise çok fazla saldırıda Altılı Masa nedeniyle sessiz kalındığını ve bu sessizliğin sonuçları olduğunu konusunda bize katıldığını ifade etti. İlerleyen günlerde gazetemizi yeniden ulaştırmak için sözleşerek ziyaretimizi sonlandırdık.

Anadolu Yakası'ndan Komünistler

Bağcılar'da kamu emekçisi ziyareti

Köz'ün arkasında duran komünistler olarak, 2 Ocak Pazartesi akşamı, Bağcılar'da kamu emekçisi bir ailenin misafiri olduk. Emekçilerin Seferberliği için Bağımsız Aday kampanyası kapsamında organize ettiğimiz, kampanya adına da konuşulan ev ziyaretimizde, Köz'ün yaklaşan seçimlerdeki tutumunu açıkladık.

Geçmişte Okmeydanı Hastanesi'nde temizlik görevlisi olarak çalışmış ve aynı hastanede hemşirelik yapmış iki emekçi ve Eğitim-Sen'li bir öğretmen olan kızları ile sohbetimizde, yaklaşan seçimlerde bağımsız tutumun öneminden bahsettik. Erdoğan'da cisimleşmiş demokrasi sorunundan, burjuva muhalefetin buna bir çözüm getiremeyeceğinden söz ettik. Kampanyaya dönük soruların yanı sıra, "emekçilerin seferberliği nasıl sağlanır?" sorusu ile karşılaştık. Köz adına bu soruya verdiğimiz yanıt, devrimci parti idi. Türkiye'deki demokrasi sorunu ve demokrasi için devrimden başka yol olmadığına dair tespitlerimizin peşine, devrimin de ancak bir devrimci parti önderliğinde zafere ulaşabileceğini açıkladık ve "Bütün ülkelerin komünistleri, birleşin!" çağrımızın güncelliğinden söz ettik.

Emekli kamu emekçisi arkadaş ile sendikal faaliyet üzerine sohbet ettik. İşçilere gerçekleri açıklamak sorumluluğunun devrimcilerin üzerinde olduğundan, reformist solun ise bunu engellemeye dönük bir yol izlediğinden konuştuk.

HDP'ye dönük saldırılar üzerine de sohbet ettiğimiz ziyarette, bu saldırılara karşı HDP'yi savunmak gerektiğini vurguladık. Eve geldiğimizde arkada açık olan televizyon programında İmamoğlu davası konuşuluyordu. İmamoğlu'nun gündemde geniş yer tutmasına karşılık Semra Güzel'in vekilliğinin düşürülmesinin böyle gündem edilmediğinden bahsettik. Bu noktada sessizliğe gömülenin ise bizatihi Türkiye solu olduğunu açıkladık ve bunu Amerikancı Millet İttifakı projesinin HDP'yi gündemden uzak tutma stratejisiyle ilişkilendirdik. Gelecekte Bağcılar'da gerçekleştireceğimiz çalışmalarda omuz verme sözü aldığımız kamu emekçisi aile ile birçok konuda sohbet etme fırsatı yakaladık. Görüşlerimizin karşılık bulduğunu gözlemledik.

Düzen ittifaklarına iki turda da oy yok!

Demokrasi için tek yol devrim!

Beşiktaş'tan Komünistler

Ev ziyaretinde gündem Kürdistan ve emekçileri kazanmanın yollarıydı

Ümraniye'de sağlık çalışanı bir emekçiye ev ziyaretimizde konu sık sık İstanbul'daki Kürt gençler ve Kürdistan'dan açıldı. Daha öncesinde Emekçilerin Seferberliği için Bağımsız Aday çalışmasının broşürleri ve bültenleri eline ulaşan arkadaş adayın özellikle Kürdistan'daki seçmene "ben sizden oy istemiyorum" demesinin çok önemli olduğunu söyledi. Kendisi de daha önce kitle içerisinde çalışma yürüten arkadaş bu konudaki deneyimlerini aktarırken çıkardığı en önemli derslerden birinin de kitlenin ihtiyacına göre hareket edilebilir olduğunu, her geçeceği her yerde söylememek gerektiğini ifade etti.

Biz bunun üzerine Köz'ün bu çalışmada yer alma nedenlerini anlattık. Elbette kitle çalışmasında dikkat edilecek hususlar olmakla beraber komünistlerin siyasi gerçekleri kitleye göre değiştirmeyeceklerini ya da eğip bükmeyeceklerini, Şoven duygular hakim olduğunda Kürdistan'dan geri durmanın veya dini hassasiyetlerle karşı karşıya geldiğimizde Diyanet kapatılın dememenin kitle kuyrukçuluğuna çıkacağını açıkladık.

Arkadaş bizim sıraladığımız siyasi gerçeklerin ve demokratik taleplerin tamamına katıldığını ancak Türkiye'de bu gerçeklere oy verip Erdoğan'ı alt edebilecek yeterli sayıda insan olmadığını söyledi, bakış açısını bu şekilde izah etti. Biz ise bunun zaten farkında olduğumuzu, kendisine komünistim diyen, açıkça Kürdistan'ın bağımsızlığından bahseden bir adayın hedefinin zaten seçimde çoğunluğun oyunu alarak Erdoğan'ı alt etmek olamayacağını anlattık. Komünistler olarak bizim bu aday desteklerken hedefimizin seçimleri bir çözüm olarak emekçilerin önüne sunmaktansa seçimle gitmeyecekler fikrinin propagandasını yapmak olduğunu anlattık. Seçimle gitmeyenler devrimle gidecekler diyorsak bu devrime önderlik edecek bir devrimci parti gerektiğini, bizim de bu çalışma aracılığıyla Kürdistan kelimesinden dahi rahatsız olanlara değil bu parti ihtiyacı hissedenlere seslendiğimizi anlattık.

Bölgede yapacağımız ev ziyaretlerinde beraber hareket etmek üzere sözleşerek ziyaretimizi bitirdik.

Anadolu Yakası'ndan Komünistler

Aydınlı esnaf ziyareti

Aydınlı'da Emekçilerin Seferberliği için Bağımsız Aday kampanyasının seçim çalışmasına katıldık. Seçimlerde bağımsız bir siyasetin gerekliliğine dair tartışmalarımız sırasında sık sık bu tutumun kitleler açısından zor ve anlaşılmaz olduğuna dair eleştiriler geliyor. Bağımsız bir adayın seçim çalışmasına destek verirken oportünizmin teşhiri amacıyla değil (zira bu teşhiri ancak bir komünist partinin yapabileceğini biliyoruz) aksine bizim imkânlarımızla dahi böyle bir çalışmanın mümkün olduğunu anlatmak amacı taşıyoruz. Bunu emekçiler arasında hakim olan anlayışın Erdoğan'ı bir ortak aday ile göndermek olduğunu bilerek yapıyoruz. Azınlıkta kalsak da emekçilere bu doğruları söylüyoruz.

Ziyaret ettiğimiz arkadaşlardan biri HDP kitlesinin Altılı Masa'ya kazandıracak temel güç olduğu için burjuva muhalefet karşısında pazarlık gücü olduğunu anlattı. Bu güç doğru kullanılırsa Altılı Masa'nın Kürtlere taviz vermek zorunda kalabileceğinden, seçimden beklentinin de bu olduğunu söyledi.

Biz de Erdoğan'ın bir türlü gitmediği, hukuksuz uygulamaların birbiri ardına görüldüğü, tüm hukuksuz uygulamalarını ve saldırılarını HDP'yi ve HDP'lileri ezmek için kullandığı ve hiçbir mekanizmanın bunu durduramadığı bir yerde se-

çimlerin de işleyebileceğini düşünemeyeceğimizi, bunun da aslında devrimci duruma işaret ettiğini anlattık. Altılı masanın ise sözüne asla güven olmayacak bir burjuva ittifakı olduğunu, seçim hesaplarının yapıldığı bugün bile Kürtlere tahammülü olmayanların olması bir iktidar durumunda Erdoğan'dan farklı davranacaklarını ummanın da gerçekçi olmadığını anlattık. Kürtlerin gücünün Altılı Masa'ya seçim kazandırma ihtimalinden değil Türkiye'deki devrimci dinamikleri oluşturmalarından kaynaklandığını, hem Erdoğan hem de burjuva muhalefetinin onlardan korkmasının temel nedenini burada aramak gerektiğini anlattık.

Konuşmamızda yer alan diğer esnaf arkadaş ise çözümün Altılı masada olmadığını ve onlara oy vermemek gerektiğini söyledi. Sonrasında ise Emekçilerin Seferberliği için Bağımsız Aday çalışması ile beraber gerçekleştirdiğimiz bildiri ve broşür dağıtımına kahvehanelerde katılım gösterdi.

Seçimde bağımsız bir tutumu emekçilere anlatmak elbette kolay değil. Ama asıl imkânsız olan emekçilere bu doğruları anlatmayı seçim sonrasına ertelleyip devrimcilikten bahsetmek. Bu siyasi cendereyi kırarak devrimci partiyi yaratma mücadelemiz devam ediyor.

Anadolu Yakası'ndan Komünistler

Çar'ı kadınlar devirdi çar taslaklarını da kadınlar devirecek!

8 Mart'ın Dünya Kadınlar günü olarak kutlanmasının yarattığı rüzgâr kendini önce New York'ta yirmi binlerin grevinde gösterdi. Grev kazanımla sonuçlandı. Ancak ilerleyen yıllarda 8 Mart tüm dünyayı yerinden oynatacak bir başka devrimci gelişme ile anılacaktı: 1917 Şubat Devrimi.

Rus Çarlığı Avrupa gericiliğinin kalesiydi. Tüm siyasi güç 300 yıldır Romanov ailesinin elindeydi. Halklar hapishanesinde onlarca halk esirdi. Çarlık rejimi altında işçiler ve köylüler en basit demokratik haklardan bile mahrumdu. Kadınlar ise Rus toplumundaki feodal ilişkiler nedeniyle bir kat daha fazla ezilmekteydi. Fakat 1917 8 Mart'ında kadınlar tüm bu yapıyı kökten sarsacaklardı.

8 Mart kutlamaları Rusya'da Bolşeviklerle başlamıştı. 1913'te Gregoryen takviminde 8 Mart'a denk gelen 23 Şubat'ta Bolşeviklerin öncülük etmesiyle Kadınlar Günü Rusya'da ilk defa kutlandı. Bolşevikler 8 Mart kutlamalarını kadını erkeği ile tüm işçileri bir araya getirip mücadeleyi büyütecek bir kaldıraç olarak görüyorlardı. Bolşeviklerin ardından Menşevikler de bu kutlamaları önemsemeye başladı. Ancak Menşevikler kutlamalara sadece kadınların katılması gerektiğini savunuyor, kadınlarla diğer ezilenler arasına bir duvar örtüyorlardı.

Semra Güzel'in dokunulmazlığının kaldırılmasına ses etmeden asgari ücret mücadelesi verilemez

22 Aralık Perşembe günü, yeni asgari ücretin açıklanmasıyla birlikte, bizim de bileşeni olduğumuz İşçi Emekçi Birliği, "Sefalet Ücretini Kabul Etmeyelim!" eylemi için Kadıköy Süreyya Operası önüne çağrıda bulundu. Basın açıklamasında emekçi ve ezilenlere sefalet dayatan bu düzene karşı insanca çalışma ve yaşam koşulları için örgütlenme çağrısı yükseltildi. Basın açıklamasının ardından söz alan HDP Milletvekili Musa Piroğlu ise, asgari ücret zammı hakkında halktan çalışanları kırımlarla verdiklerini söyleyip, insanca yaşanacak barış dolu bir dünyayı birlikte kurma çağrısı yaparak konuşmasını sonlandırdı. Eylemde "Kahrolsun Ücretli Kölelik Düzeni!", "Genel Grev

Genel Direniş!", "Asgari Değil İnsanca Yaşam!" sloganları sık sık atıldı.

Köz'ün arkasında duran komünistler olarak, eyleme "Mızımız muhalefet ile yoksulluğa karşı mücadele verilemez. Yoksulluktan kurtulmak için kitlesel eylemlerle hükümeti süpürelim!" yazılı dövizlerimizle katıldık. Eylem ile aynı gün HDP'li Milletvekili Semra Güzel'in dokunulmazlığı kaldırılrsa da, ne eylemin basın açıklamasında ne de HDP'li Milletvekilinin konuşmasında Semra Güzel'e değinildi.

Emekçi ve ezilenlere savaş açmış hükümete karşı, asgari ücret eyleminde, aynı gün dokunulmazlığı iktidar ve muhalefetin oylarıyla düşürülmüş Güzel'den en başta bahsetmek gerekir. Semra Güzel'in dokunulmazlığını kaldır emekçileri sefalet ücretine mahkum eden bu hükümeti kitlesel eylemlerimizle süpürelim!

İnsanca Yaşamak İçin Tek Yol Devrim!

Tüm Siyasi Tutsaklara Özgürlük!

Emekçilerin Seferberliği İçin Bağımsız Aday!

Üniversitelerden Komünistler

HDP ile dayanışma ziyaretleri

Kadıköy

Paris saldırısının ve HDP'nin bütçesine hazine tarafından el konulmasının ardından Kadıköy HDP'ye dayanışma ziyareti gerçekleştirdik. Ziyaretimize "Ezen ulus devletleri çatırdıyor, Rojhilat ayakta!" manşetli gazete sayımızı da götürdük ve Kürtlere yönelik saldırılar hakkında konuştuk.

Sohbetimizde Kürtlere saldırıların iki anlamda da yeni olmadığını konuştuk. HDP'nin öncellerinin devamlı kapatma davalarının hedefi olduğu açık olmakla beraber bugünkü saldırıların da hükümetin uzun zaman önce başlattığı iç savaşın bir sonucu olarak karşımıza çıktığından bahsettik. İzmir'den Paris'e tüm saldırıların Kürtlerin ezilen ulus olmasıyla ilgili olduğunu anlattık. Seçimler yaklaşırken bu saldırıların daha da artmasının nedeninin HDP tabanını sindirme amacı taşıdığını ve bu hedefle seçimlere doğru bu saldırıların da devam ettirmekte çekinmeyeceğini konuştuk.

Saldırıları karşısında HDP'nin yanında olduğumuzu, bu saldırılara karşı durmanın ve mücadele etmenin temel yönteminin kitlesel eylemli bir mücadelenin önünü açmak olduğuna işaret ettik.

HDP'li arkadaşlar sokakta mücadele vurgusunun önemine dikkat çekerek şu anki konjonktürde en fazla sokağa çıkan, buna cesareti

olan kitlenin yine HDP ve kilesi olduğu yanıtını verdiler.

HDP'nin kitlesini sokağa çıkarabilme gücü ve kitlesindeki cesaret nedeniyle bu saldırıların sürdüğünü, Altılı Masa ile beraber hareket edildiğinde ise bu kitlenin sokaktan uzak, sandığa mahkum bir çizgiye hapsolacağını anlattık. HDP'yi savunabilmek için seçimlerde bağımsız siyasetin gerektiğini, Cumhurbaşkanlığı seçiminde Çetin Eren'i desteklediğimizi anlattık. Tutumumuzu yeni bir tutum olarak değil aksine HDP'nin 2015'te benimsediği ve bağımsız siyasetin bir örneği olarak görüp desteklediğimiz "seni başkan yaptırmayacağız" çizgisinin benzeri olarak açıkladık.

Bu saldırılara karşı ortak eylemli mücadelemizi sokakta göstermemiz gerektiğini ve bu konuda HDP'nin girişimlerine destek vermekte geri durmayacağımızı söyledik. HDP'li arkadaşlar da bizi Paris saldırısı için yapılacak (ancak sonrasında polis müdahalesiyle yapılmıyan) basın açıklamasına davet ettiler.

HDP'yi Kapattırmamak İçin Emekçilerin Eylemli Mücadelesini Yükseltelim!

Kadıköy'den Komünistler

Grevciler, Viborg varoşundan şehrin merkezi-ne aktılar. "Ekmek!" diye bağınıyorlardı, "Barış!", "Kahrolsun otokrasi!" Petrograd'ın yarısı sokaktaydı. Devrim başlamıştı. Fransız Devrimi'nde, Komün'de olduğu gibi kadınlar yine en öndeydiler.

Petrograd'taki taburlarına güvenen Çar II. Nikola ise tasalanmıyordu. Çar, ayaklanmanın bastırılmasını emredince, generallerinin kitlenin üzerine ilk olarak sürdüğü Kazak birlikleri kadınlara vahşice saldırdı. Kadınlarsa geri çekilmedi ve askerlerin etrafını sarıp, neden sokağa döküldüklerini anlatılar. İşte tam bu anda süvariler, komutanlarının emirlerine itaat etmediler. Silahlarını indirip kışkıllarına döndüler.

Bu itaatsizlik karşısında afallayan komutanlar askerleri emekçilerin üzerine sürmeye devam ettiler. 26 Şubat'ta kitlenin üzerine ateş açıp 169 işçiye katlettiler. Ancak emir komuta zinciri kırılmıştı bir kere. Önce katliam haberi erler arasında hızla yayıldı. Bu sırada kadınlar, erleri ateş etmeye, kendilerine katılmaya çağınıyorlardı. Bir gün geçmeden, Petrograd'taki tüm askeri birlikler ayaklanmıştı. Silahlar işçilere değil komutanlara doğrultulmuştu. İşçiler ele geçirdikleri cephanelerle silahlanıyorlardı. Artık başkentte kontrol kadın-erkek işçilerde ve erlerdeydi.

3 Mart'ta Petrograd Sovyeti'nin emriyle çar tutuklandı. İşçilerin proleter kadınların öncülüğündeki silahlı ayaklanması çarı devirmişti ama bir işçi-köylü ittifakının somut biçimi olan Sovyetler egemen olamamıştı. Şubat'ın bir proletarya diktatörlüğüyle taçlanmaması Bolşeviklerin hazırlıksızlığından kaynaklanıyordu. Bolşeviklerin Geçici Hükümeti devirip iktidarı Sovyetlere bırakması için aynı yılın Ekim ayını beklemek gerekecekti.

Ekim Devrimi'nde kadınlar yine en ön saf-taydılar. Silah kullanamayanları sıhhiyeci olarak örgütleyen ebe Fortunatova'dan, Geçici Hükümet'ten gizli onlarca silah taşıyan tramvay sürücüsü Rodionova'ya kadınlar devrimin kaderinde belirleyici oldular. Devrim sonrasında iki sene sürececek iç savaşta da yetmiş bin kadın zorunlu ol-mamasına rağmen Kızıl Ordu cephesinde savaştı.

Devrim, binlerce yıllık kadın-erkek eşitsizliğinin sonu anlamına gelmiyordu. Ancak, ücretsiz kürtaj, boşanma, doğum izni, eşit işe eşit ücret gibi haklar devrimden çok kısa bir süre sonra tanınmıştı. Ekim'in proleter kadınlar açısından bu sosyal haklardan da daha önemli kazanımı ise, tarihte ilk defa bir sovyet cumhuriyetinin muzaffer olmasıydı. Öteden beri ezilen, hor görülen kadınlar artık iktidarın doğrudan bir parçasıydılar.

Ekim Devrimi ona önderlik eden Bolşeviklerin eksiklikleri nedeniyle yenildi ama Ekim Devrimi'nin yenilgisi kadınların mücadelesinin bittiği anlamına gelmedi. Çin'de, Vietnam'da, Küba'da, Nikaragua'da dünyanın dört bir yanındaki devrim mücadelelerinde hep kadınlar yer aldı.

Bugün de kadınların mücadelesi büyüdü-ğünde,

Kadınlar kendilerini sadece kadınların sorunlarına hapsedenlerin ördükleri duvarları yıktığında,

Kadınlar, kadını erkeğiyle tüm ezilenlerin mücadelesinin başını çektiğinde,

İşte o zaman Çarı Deviren Kadınlar bir kez daha sahneye çıkacak;

Kendini çar sanan parlamenter çar taslaklarını da tarihin çöplüğüne süpürecek.

Düzen ittifaklarından kopalım, HDP'yi kapattırmayalım!

İçerisinden geçtiğimiz süreçte HDP'nin kapatılması gündemdedir. Seçimlere doğru ilerlerken bir yandan HDP'ye yönelik saldırılar artmakta bir yandan ise Erdoğan sorunu şiddetlenerek artmaktadır. Çözüm yolu ise elbette Amerikancı projelerde değil, bağımsız bir hattadır, ancak ve ancak Erdoğan'ın emekçi seferberliği, devrimle indirilmesinden geçecektir.

Bizler böyle bir siyasi atmosferde, 1 Mayıs Mahallesi ve Gülsuyu bölgelerinde; "Düzen İttifaklarından Kopalım!, HDP'yi Kapattırmayalım!; HDP Bağımsız Siyasetle Var Olabilir!" şiarlı ozalit çalışmalarını yaptık. HDP'nin emekçilerin kitlesel eylemleriyle savunma çağrısı yükseltip "HDP'yi kapattırma" şiarını yükseltmeye, bulunduğumuz her alanda bu gündemi ele alıp hükümetin saldırılarına karşı emekçilerin kitlesel seferberliğine işaret edeceğiz.

Anadolu Yakası'ndan Komünistler

Tuzla

Bu saldırılar yaşanırken katıldığımız bir çok eylem, basın açıklaması ve benzeri siyasal ortamlarda daima HDP'ye yönelik saldırıları gündem ettiğimizi belirttik. HDP'nin devletin kurumlarından bir fayda elde edemeyeceğini, HDP'nin ancak kitlesel eylemlerle savunula bileceğinin önemini vurguladık. Bunun gereği olarak yaklaşan seçimlerde HDP'ye topyekün saldırıların ve buna çanak tutan burjuva ittifakları karşısına alması gerektiğini dile getirdik. Bağımsız bir siyasal hattın savunulması durumunda ancak bu saldırılara karşı gelebileceğimizi ve emekçilerin ezilenlerin mücadelesini büyüte bileceğimize dikkat çektik. Bu sebeple yaklaşan cumhurbaşkanlığı seçiminde, neden "Emekçilerin Seferberliği İçi Bağımsız Aday" çalışmasını yürüttüğümüzü ve Bağımsız Cumhurbaşkanı Adayı Çetin Eren'in seçim çalışmasını desteklediğimizi anlattık.

Yanımızda getirdiğimiz "Ezen Ulus Devletleri Çatırdıyor Rojhilat Ayakta" başlıklı gazetemizi arkadaşlara ilettikten sonra vedalaştık.

HDP Bağımsız Siyasetle Varolabilir

HDP Kitlesel Eylemlerle Savunulabilir!

Anadolu Yakası'ndan Komünistler

İstanbul'daki seçim çalışmamızın iki ayı Yaptığımızı söyler söyledığımızı yaparken

"Hükümete karşı emekçilerin kitlesel seferberliğini örmek isteyenler Cumhurbaşkanlığı seçiminde düzen partilerinden bağımsız ortak bir aday göstermeli." Köz sayfalarında bir yılı aşkın bir süredir bu görüş derinlemesine işleniyor. 2022 yılı yazında Köz'ün sol akımları düzen partilerine hiçbir turda oy vermemek paydasında bir ortak aday çıkarmaya davet ettiğini, bu çağrının karşılıksız kaldığını da biliyoruz.

BİR EYLEM BİRLİĞİ OLARAK "EMEKÇİLERİN SEFERBERLİĞİ İÇİN BAĞIMSIZ ADAY"

Ortak aday çağrılarımız karşılıksız kalınca elbette "Biz yapacağımız yaptık, çağrıda bulunduk, kimse çağrımıza yanıt vermediğine göre yapacak bir şey yok." diyerek köşemize çekilmedik. Zira kendi misyonumuzu solda akıl hocalığı olarak tarif etmediğimiz gibi izlenimci bir siyaset tarzını da reddediyorduk. Yaptığını söyleyen, söylediğini yapan bir akım olarak önerimizin gereklerini yerine getirdik. Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde düzen partilerinden bağımsız bir aday çıkarmanın sorumluluğunu üstlendik. Böylelikle yoldaşımız Çetin Eren "Düzen Partilerine Her İki Turda Da Oy Yok!" diyerek bağımsız Cumhurbaşkanı adayı oldu. Çağrımızın karşılıksız kalması, Çetin Eren'in yoldaşımız olması bize sürecin başındaki siyasi kaygılarımızı unutturmadı. "Madem kimse ortak bir Cumhurbaşkanlığı çalışması yürütmeye niyetli değil, o hâlde biz de Köz'ün görüşlerini anlatan bir Cumhurbaşkanı adayı çıkarırız" demedik. Önceden önerdiğimiz eylem birliği platformunun planlarına sadık kalarak, "Emekçilerin Seferberliği İçin Bağımsız Aday" ismini verdiğimiz eylem seçim kampanyasının çerçevesini tarif ettik. Tüm sol akımları eşit haklar çerçevesinde bu kampanyanın bir bileşeni olmaya davet ettik, ediyoruz.

Bu ilkeli tutumumuz sonuçsuz kalmadı. Ocak ayında Enternasyonal Komünist İşçi Birliği kendi araçları ve kendi sözünü söyleyerek Çetin Eren'i desteklemeye başladı. Eylem birliği siyasi çerçevesinin sınırları Enternasyonal Komünist Birlik'in katkılarına ve kaygılarına uygun bir şekilde yeniden çizildi. O günden beri "Emekçilerin Seferberliği İçin Bağımsız Aday" kampanyası yoluna iki bileşenli bir eylem birliği olarak, her iki akımın da kendi yayınlarıyla kendi bağımsız çizgisinde yürüttüğü ama aynı zamanda ortak çizgiyi ve araçları birlikte sahiplenip güçlendirdiği bir çerçevede devam ediyor.

VAROŞLARDA HÜKÜMETİN KARŞISINDA

Seçim çalışmamız Çetin'in adaylığını 1 Aralık'ta duyurmamızla birlikte yeni bir evreye geçti. Ön hazırlık çalışmalarının ardından önce İstanbul'da sonra da İzmir'de iki tane geniş katılımlı aday tanıtım toplantısı düzenledik.

Seçim çalışmasında elbette düzen partilerinin Erdoğan'ın hasmı değil rakibi olduğunu, hiçbir koşulda düzen güçlerine bel bağlamamak gerektiğini anlattık. Ama hiçbir zaman hükümetle, muhalefetteki düzen partilerine aynı yoğunlukta hü-

cum eden bir çizgiye kaymadık. Hükümete değil muhalefete, muhalefet etmenin konforuna sığınmadık, hükümetin karşısında cepheden ve düzen partilerinin arkasına saklanmayan bir şekile kendi bağımsız iddiamızla çıkuk. Bu tutumumuz emekçilerin ilgisini çekti, onlarla daha kolay diyalog kurmamızı mümkün kıldı.

Çalışmalarımızı yürütürken ilçe merkezleri yerine emekçi mahallelerini tercih ettik. Aralık ayının ortasından beri her hafta sonu bir emekçi mahallesinde yaygın dağıtım, afişleme, ajitasyon ve propaganda çalışması yürüttük. Bugüne kadar çalışmamızı Gülsuyu'na, Okmeydanı'na, Tuzla Aydın'ı'ya, Maltepe Beşçeşmel'e, 1 Mayıs Mahallesi'ne, Yenibosna'ya, Rumeli Hisarüstü'ne, Sangazi'ye taşıdık. Yürüttüğümüz seçim faaliyeti çerçevesinde kahvehane ve pazarlarda ajitasyon yaptık. Ev ziyaretleri gerçekleştirdik, mahallelerde seçimle ilgili toplantılar düzenledik. Yüzlerce emekçiyle, sosyalistle ve devrimciyle birebir sohbet ettik. Özellikle muhtelif sol hareketler içindeki arkadaşlarla liberalizm, tasfiyecilik ve devrimci parti ihtiyacı hakkında konuşma imkânı bulduk. Diyalogumuzu ve tartışmalarımızı seçim sonrasında da sürdürmeyi hedefliyoruz.

HER PLATFORMDA SÖZÜMÜZÜ SÖYLEDİK AKINTIYA KARŞI YÜZDÜK

Sözümüzü tüm platformlarda söylemekten sakınmadık, her türlü eylem ve etkinlikte seçimi gündem ettik. Bunlardan en çarpıcı olan Emek Özgürlük İttifakı'nın 15 Ocak Mitingi'ne katılımımızdı. Miting öncesinde Kadıköy'de sokakta ve bir dizi kuruma bildirilerimizi ulaştırdık. Nazım Kültür Merkezi'nde yaptığımız "NATO'culara boyun eğmeyelim, Cumhurbaşkanlığı seçiminde düzen partilerinin peşine takılmayalım, Çetin Eren'i destekleyelim" ajitasyonumuz özel bir ilgiyle dinlendi.

Mitingde, pankartımıza sadece Cumhurbaşkanlığı seçiminde Çetin'i desteklediğimizi yazmadık. Aynı zamanda kapatma saldırısı karşısında HDP'yi savunmak gerektiğini de ayrı bir pankartta, özel sayımızda ve sesli ajitasyonumuzda ifade ettik. Sayımızdan bağımsız mitingün en görünür ve akılda kalan kortajlarından biri olduk. Tüm materyallerimiz mitingün başından sonuna yoğun bir ilgiyle karşılandı. En sonunda elimizde dağıtacak hiçbir şey kalmadı.

YAPACAK BİR ŞEY VAR!

Seçimlerde yürüttüğümüz çalışmanın temel kaygılarından biri "Yapacak bir şey yok! Güç denmesini biz belirlemiyoruz!" bahaneleriyle düzen partilerinin peşine gürültülü yahut sessizce takılanların aksine emekçiler arasında düzen muhalefetine bağımsız bir çizgide ajitasyon ve propaganda yürütmenin mümkün olduğunu göstermekti.

Seçimlerle ilgili temel kaygımız, "Emekçilerin hükümete karşı seferberliğini savunan bir çizgide" ajitasyon ve propaganda yürütmenin mümkün olduğuydu. Bugüne kadar yürüttüğümüz çalışmalarda bunu gösterebildik. Beklentimiz emekçilerin

bize "Ne iyi ettiniz de aday gösterdiniz. Biz de böyle bir adayın çıkmasını bekliyorduk!" demesi değildi elbette. Sol akımlar eliyle burjuva sosyalizminin etkin bir şekilde emekçiler arasında yayıldığı bir dönemde tam aksi yönde tepkilerle karşılaşacağımızı, sıklıkla "oyları bölmekle", "Erdoğan'ın ekmeğine yağ sürmekle" suçlanacağımızı biliyorduk. Ama akıntıya karşı yüzme cesareti göstermenin, emekçilerle ve sol hareketin içindeki militanlarla daha yoğun, samimi ve kapsamlı tartışmalar yürütmeye kapı aralayacağını da biliyorduk. Nitekim Cumhurbaşkanlığı seçiminde neden Çetin'i desteklemek gerektiğiyle başlayan sohbetimiz her seferinde şaşmaz bir biçimde Erdoğan'ın siyasi akıbeti, rejim krizi, reform ve devrim arasındaki farka uzandı.

BAĞIMSIZ ADAYIN ÖNEMİ

"Devrimci iddiaları olanların Cumhurbaşkanlığı seçiminde aday çıkarması gerekir" dediğimizde "Devrim propagandasını boykot çağrısını yükselterek de yapabilirsiniz" yanıtını da aldığımız oluyordu. Bu yanıtın tek kusuru boykotun ne olup ne olmadığına dair bir kafa karışıklığı yaşanması değildi. Bu yanıtı verenler boykotun mümkün olmadığı koşullarda ülkenin en önemli siyasi gündemi olan seçimleri es geçen bir devrim propagandasının etkisini yitireceğini, genel geçer ve soyut bir karaktere bürüneceğini, bu yüzden de lafazanlıkla arasındaki farkların belirsizleşeceğini de göremiyorlardı. Tersinden, görerce olumsuz deneyimlerimizle Cumhurbaşkanlığı seçiminde bir aday çıkarmanın önemini de teyit ettik. Kimi zaman ajitasyon ve propagandamızdaki dağınıklık ve plansızlıktan ötürü Cumhurbaşkanlığı seçiminde bağımsız bir aday çıkardığımızı vurgulamayıp, emekçilerin karşısına "düzen partilerinin çözümsüzlüğü", "kurtuluşun kendi kollarımızda olduğunu" temel alan bir içerikle çıktığımızda emekçilerin söylediklerimize daha kulak kabarttıklarını, genel geçer bir destekle işlerine devam ettiklerini gördük. Tersine aday çıkardığımızı vurguladığımız her zeminde yoğun tartışmalar yaşadık.

Aldığımız tepkilerin çoğu akım tarafından iflah olmaz bir sekteleşmenin sonucu olarak görüleceğini de biliyoruz. Biz tersinden bu kritik konuda eylemli bir tutum takınmadıkça yürütülen diğer propagandanın da anlamını ve etkisini yitirdiği, yapılan ajitasyonun ve propagandanın "hoş bir seda" olarak kaldığı sonucuna vardık.

PLANLAMA VE KOORDİNASYON EKSİKLİKLERİMİZ DE VARDI

Kuşkusuz yürüttüğümüz çalışmada eksikliklerimiz de vardı. Yürüttüğümüz siyasi faaliyetin ana çerçevesi ve temel yöntemi belli olsa da, süreç boyunca bu faaliyetin propaganda, ajitasyon ve eylemle ilgili somut içeriklerini ve biçimlerini planlamakta eksik kaldık. Bu plansızlık nedeniyle somut ve odaklı bir propaganda/ajitasyon faaliyeti yürütmek yerine daha genel bir içeriği çoğu zaman doğaçlama ve her zaman tüm araçlarımızı kullanamadan anlattık.

Yeterli planlamaları yapmadığımız için kimi zaman çalışma yürüttüğümüz alanlara Köz'ü ve özel sayıları götürmedik, sistematik bir gazete satışı yapamadık. İstedığımız gibi ozalit ve duvar gazetesi de yapamadık. İstanbul çapında bir plan yapamadığımız için yerel çalışmaları yönlendirerek onların düzenli ve planlı bir propaganda ve ajitasyon faaliyeti yürütmesini sağlamak da mümkün olmadı. Planlama konusundaki eksikliklerimizi, hangi ajitasyonun ve propagandanın nasıl planlandığını ya da planlanmadığını gazeteden

de gözlemek mümkündür.

Bu plansızlığın bir sonucu da eylem birliğinin kimliği ve araçlarıyla yürütülen faaliyetleri de gerektiği gibi sahiplenmemek oldu. Emekçilerin Seferberliği İçin Bağımsız Aday bülteninde yer alan onlarca çalışma bizzat yoldaşlarımız tarafından yürütülmüş olsa da Köz'de bu çalışmalara, özellikle merkezi olarak yürüttüklerimize dair, son derece sınırlı sayıda imzalı haber ve değerlendirmeye yer aldı.

DAHA DA ETKİN BİR ÇALIŞMAYLA YOLA DEVAM EDECEĞİZ

Bu eksiklikleri gidermenin yolu kuşkusuz "Emekçilerin Seferberliği İçin Bağımsız Aday" adıyla yürüttüğümüz çalışmayı daha az görünür kılmak, bu çalışmaya daha az önem vermek, yürüttüğümüz çalışmaları eylem birliğinin yayınlarını yansıtmamaktan geçmez. Böyle bir yaklaşım eylem birliklerinde ajitasyon ve propaganda özgülüğünün, ortak mücadeleyi baltalayan grupçuluğun panzehiri olduğunu savunan anlayışımızla çelişeceği gibi bugüne kadar, içeriğine katılalım katılmayalım, bir parçası olduğumuz eylem birliklerinin sorumluluğunu alan ve onu güçlendirmeye çalışan tutumumuzla da bağdaşmaz.

Yapılması gereken güçlü bir eylem birliği için var gücümüzle çalışırken, aynı zamanda bu eylem birliğinin içinde Köz'ün siyasi çalışmasını nasıl somutlayacağımızı, kendi ayrım çizgilerimizi genel geçer değil somut ve odaklı olarak, hangi vurgularla nasıl çekeceğimizi, politik faaliyetimize dışımızdaki ilişkileri katmak ve genişletmek üzere hangi araçları nasıl kullanacağımızı daha iyi planlamak ve bu planların yürütülüşünü daha iyi koordine etmektir.

Siyasi merkezietçi fakat çok bileşenli bir platformun ana çerçevesi çizilmiş bir siyasi faaliyet nasıl yürüteceğini planlanması tek bir partinin yahut örgütün kendi siyasi faaliyetini planlanmasından farklıdır ve platform bileşenlerinin kendi aralarındaki koordinasyonunu sağlayan bir dizi mekanizmayı şart koşar. Bu mekanizmaların kendisi siyasi mücadeleyi daha etkin yürütmenin önünde engeldir. Zaten biz de bu nedenle, platformumuzun ademi merkezietçiliğinin bizim bir tercihimiz değil, farklı ve örgütlü devrimci güçlerle ortak bir kuruluş kongresi örgütlemek isteyen siyasi bir yürüyüşün kalkışı olduğunu ifade ediyoruz. Devrimci partinin kuruluş kongresini örgütleyerek bir platform yapısının hantallaştırıcı etkisinden kurtulmak istiyoruz.

Bununla birlikte bizim faaliyetimizde eksikliklerin tümüyle ya da esas olarak platform olmanın kaçınılmaz sonucu olduğunu söylemek de yanlış olur. Tersine üzerinde durduğumuz birlik platformunun koordinasyonunun mekanizmalarını daha etkin bir planlama yapmak amacıyla kullanabilir-dik, kullanmalıydık.

Eksiklikleri ne olursa olsun, yürüttüğümüz çalışma soldaki hâkim emekçileri Altılı Masa'ya bağlamak isteyen, emekçileri Altılı Masa'ya bağlayanlar karşısında eylemli bir tutum almaktan kaçınan izlenimci, mazeretçi tutumla aramızdaki farkları belirgin bir şekilde çizdi. Tıpkı 2019 seçimlerinde, Korona salgını sürecinde olduğu gibi bir kez daha ve bu sefer daha etkin bir şekilde komünistlerin birliğini savunanların "Yaptığını söyleyen, söylediğini yapan" bir akım olduğunu gösterdik, göstereceğiz. Yeni alanlara girmemizi, yeni ilişkiler yakalamamızı da sağladı. Eksiklerimizi gidererek seçim çalışmamızı daha da etkin bir şekilde sürdüreceğiz.

Devrimci siyaset girmeyen yere önlük girer

Deprem bölgesindeki emekçilerle dayanışmak için neredeyse her boydan sol akım hızlı bir biçimde yardım toplamaya başladı ve ekipler hâlinde deprem bölgesine giderek yardımlarını dağıttılar. Gerek organizasyon kapasitesi gerekse devletten icazet almama alışkanlığıyla bölgedeki ihtiyaçlara ilk onlar yanıt verdi. Bu akımların, gittikleri ve ilk günlerde aslında fiili olarak devletin bulunmadığı yerlerde koordinasyonlar kurarak etkili bir biçimde yardımları ulaştırdıklarına şahit olduk. Hatta kitle ile bağın olmadığı düşünülen bir zamanda bile kendi kitlelerini dayanışma için seferber ettiler. Bu olumlu dayanışma tablosunda neredeyse istinasız olarak dikkat çeken bir diğer detay da bu sol akımların yardımlaşma faaliyetlerinin tamamını üzerinde parti veya örgüt isimleri yazan önlükleriyle yapmış olmalarıydı.

Deprem bölgesindeki emekçilerle yardımlaşma sınıf dayanışmasının en ilkel ve geri biçimlerinden biri olabilir. Ama bu tür bir çalışmaya bunun kıvrımların sınıf mücadelesinin içinde ileri bir rol oynayamayacağı da açıktır. Yanlış olan bu çalışmaların içinde yer almak değil, onları yüceltmek ve işçi sınıfı içindeki yürütülecek siyasal mücadeleyi bu dayanışma faaliyetiyle bir tutmaktır. Sol akımların neredeyse tümü devrimci siyasete gerek duymayan bu dayanışmacı paydada buluşmuştur.

Komünistler kuşkusuz “kıyafet özgürlüğü” yanlısıdır. Emekçilerin ezilenlerin temsilcisi olma iddiasındaki tüm akımlar dilediği sembollerle siyaset yapabilmeli, ajitasyon ve propaganda özgürlüğüne sahip olmalıdır. Eylemlerde “kargaşa olmasın” diye pankart, slogan, hatta kimi zaman döviz yasağının bizzat sol akımlar tarafından önerildiğini biliyoruz. Ajitasyon ve propaganda özgürlüğünü, buna bağlı olarak sol akımların kendi sembollerleriyle siyaset yapma hürriyeti tartışmaya dahi açılmamalıdır.

Ama yine de sormamız gerekli: “Önlük neyi örtüyor?”

DEVRİMCİLERİN AYRIM ÇİZGİLERİ NEREDEDİR?

Bugün kendini ister kitle partisi isterse de leninist diye tanımlasın soldaki çoğu akımın örgütlenme yahut saflarına yeni üyeler katma stratejisini “ne olursan ol gel” olarak adlandırmak mümkün. Kimileri “Gel Kardeşim!” diyor, kimileri “işçiler partiyeye” diye başlayan sloganlar atıyor, kimileri üyelerine rozet takma törenleri düzenliyor, kimileri ise sosyal medyadan “Partimize üye olun!” çağrısı yapıyor. Yakın zamanda kriterini “iyi insan” olmak diye tarif eden üye kampanyalarını dahi gördük. Bu tabloyu salt bir kampanyaya indirgemek de yanlış olur. Aslında uzunca bir süredir devrimci olmanın, “haksızlıklara boyun eğmeyen, vicdanlı” gibi sıfatlarla eş anlamlı kullanıldığını görüyoruz. Devrimciler de insanlar daha iyi yaşasın diye mücadele eden bireylere dönüşüyor böylelikle.

Nasıl devrimcilerin dayanışma faaliyetine katılmasında sakınca yoksa, devrimcilerin kendilerini iyi, vicdanlı insanlar olarak görmeleri de veya insanlık için daha iyi bir hayat arzulamaları da normaldir. Anormal olan ise bu kriterler arasında politik iddianın ortadan kaybolmuş olmasıdır.

Politika ideolojik bir faaliyet değildir, politik mücadele ideolojik mücadelenin diliyle ve yöntemleriyle yürütülmez. Hatta eşitlik, vicdan, umut, onur, iyilik gibi kimileri burjuva toplumuyla gündeme gelmiş, kimileri de sınıflı toplumların önyargıları ve değer yargılarıyla yoğunlaşmış kavramları devrimci bir mücadele içinde mülk edinmek, ciddi bir siyasi güce ve başarıya işaret eder.

Ama bugün iyilikten ve vicdandan söz edenlerin böyle bir güçleri olmadığı gibi yaptıkları şey de bu değildir. Bugün iyilikten, kardeşlikten, vicdandan, hatta eşitlikten söz edenler, bunu hâkim sınıfın içindeki ideolojik değerlerden güç kazanma umuduyla, kendi devrimci programını, ajitasyonunu ve eylem çizgisini terk ederek yapmaktadır. İyilik ve vicdan temelli siyasete yelken açanlar devrimci siyasetle vedalaşmaktadır.

Diyeelim ki devrimciler iyi insandır, peki nasıl bir disiplinle örgütlerine bağlıdır? İnsanlar için iyi bir gelecek isterler, ancak buna nasıl ulaşmayı hedeflemektedirler? Devrim stratejileri ne olacaktır? İktidarı alma konusunda ne düşünülmektedirler? Ve en önemlisi, dönüm noktalarında ve kriz zamanlarında, örneğin seçim döneminde veya şimdiki gibi depremin yol açtığı bir kriz sırasında emekçilere bu fikirleri nasıl taşıyacaklardır, onları iktidar yolunda nasıl hareket ettireceklerdir? Bu mücadeleyi “hemen şimdi” nasıl bir eylem çizgisiyle büyüteceklerdir?

Depremdeki “örgütlü iyiliğe” bakarak bu soruların hiçbirine net olarak yanıt vermek mümkün değil. Ancak önlüklerden yola çıkarak sol akımların tamamını deprem bölgesinde ayırt etmek mümkün. Önlüklerle bezeli bu tablo ise deprem ardından net biçimde görünür olsa da yeni değil.

SİLİNE AYRIM ÇİZGİLERİ YERİNİ SEMBOLLERE BIRAKIYOR

Depremde belirginleşen tablo neden değil, bir sonuçtur. Bunun ilk nedeni kapıldıkları liberal/tasfiyecı girdap nedeniyle sol akımların emekçi yığınlarına devrimci siyaset taşıma/ siyasi gerçekleri söyleme gibi bir gündeminin bulunmamasıdır. Avrupa Birliği normlarıyla uyumlu hareket edenlerin, siyaset deyince aklına gelenin “sivil toplum örgütlerini” ikame etmek olması şaşırtıcı değildir.

Sol, artık AKP’den kurtulmak istediği için seçimlere dört elle sarılan emekçilere; rejim krizinin bir sonucu olarak işinden, yerinden edilenlere; depremde ailesini, sevdiklerini günlerce enkazdan çıkaramamış emekçilere sadece genel geçer doğruları eksik bir biçimde taşımaktadır. Zaten AKP’den sıtkı sıyrılmış ve ne olursa olsun ondan kurtulmalıyız diyenlere AKP’nin ne kadar kötü olduğunu anlatmak, depremin ardından devlet yardımının ulaşmadığını en kötü şekilde deneyimleyerek görenlere devlet yok demek bugün bu “sol siyasetin” temelini oluşturmaktadır. Kitlelere siyaset götürmek adına bu felaket tablosunun devrimci çözümü hakkında konuşan, bu çözüm için atılacak adımların propagandasını yapan ise yoktur.

Bu durumun tarihsel olduğu kadar konjonktürel de sebepleri vardır, üstelik doğrudan seçimlerle ilgilidir. Deprem bölgesinde devrimci yönde atılacak her adımın sadece hükümeti değil Altılı Masa’yı da karşısına alması kaçınılmazdır. Örneğin Antakya’da depremin hesabını sormaya, emekçileri devrimci temelde örgütlendirmeye yönelik her adımın karşısına hükümetten önce CHP karşı çıkacaktır. Seçimlerde CHP’ye açık ya da mahcup destek sunanların devrimci bir yönelimi benimsemesi imkânsızdır.

Devrimci siyasetten uzak durmaksa elbette siyasetten uzak durmak anlamına gelmez. Siyaset boşluk tanımaz, devrimci siyasetin bulunmadığı zamanlarda burjuva siyaseti hüküm sürer. Deprem bölgesinde yaşanan tam da budur.

Önlük siyasetinin ikinci nedeni de akımlar arasındaki ayrım çizgilerinin tamamen ortadan kalkmasıdır. Son on yılda uzun süredir zaten sikkileşmekte olan sol içi ayrım çizgileri neredeyse tamamen ortadan kalkmıştır. Artık eylemlerde slo-

gan ve döviz yasağı bir norm hâline gelmiş, siyaset-sizlikte ortaklaşmıştır. Hem örgütlerin politik iddiaların ve ayrım çizgilerinin silikleştiği oranda başka araçlarla ve sembollerle kendini ifade etme eğilimi de artmakta. Deprem bölgesine de, gündemdeki eylemlere de önlükle giimenin bu denli artmasını da böyle anlamak gerekir.

Elbette örgütsel kimliğin ifadesi anlamına gelecek her türlü ajitasyon veya propaganda malzemesinin kullanılması olumludur. Ancak örgütsel kimliği en iyi ifade edebilecek ajitasyon da propaganda da siyasi içerik ve söylem olacaktır. Bir partinin ya da örgütün adının veya ambleminin kendisi değil, arkasında durduğu politik iddialar veya fikirler olacaktır. İçinden geçtiğimiz dönemde politik iddialar azaldıkça ters orantılı biçimde muhtelif örgütlerin bu durumu kapatmak istercesine örgütsel kimliği ifade eden semboller kullanıldığı görülüyor.

Sol akımların önlük ve flama kullanımının, eylemlerde kısıtlanan ajitasyon ve propaganda özgürlüğünün bir parçası olarak yaygınlaştığı da sır değildir. Ortak eylemlerde ajitasyon ve propaganda özgürlüğünden vazgeçen sol akımlar, kendilerini var edebilmek, görünür kılabilmek için var güçleriyle önlüklere ve flamalara yüklenmektedirler. Bu bakımdan önlükler ve flamalar aslında siyaset-sizlik dayatmasına karşı bir direnişten çok, bu yasakları meşrulaştırmak için sığınılan bir limanı anlatmaktadır. Eylemlerdeki, pankart, döviz ve slogan yasağı dayatmasına karşı çıkanlara verilen yanıt hep aynıdır: “Kendinizi flama ve önlüklerle de gösterebilirsiniz”.

DAHA GENİŞ KOORDİNASYON YERİNE DAHA FAZLA REKABET

Komünist bir perspektife göre politik ayrım çizgileri katı olmalıdır ancak taktiksel eylem birlikleri, çeşitli konularda koordinasyon hâlinde hareket etmek mümkün ve gereklidir. Ancak solda hâkim olan kavrayışa göre taktiksel eylem birlikleri “benzerlerin ittifakı” hâline gelmiştir. Öyle ise farkların bu denli ortadan kalkmasının, özellikle deprem gibi büyük kriz anlarının ardından, sola bir arada hareket edebilecek adına da fırsatlar da doğurması beklenirdi. Örneğin mütevazı bir şekilde de olsa kurulan Armutlu Koordinasyon Merkezi’nin benzerlerini kurmak veya var olan koordinasyon merkezlerini genişletmek mümkün olabilirdi. Dahası bölgenin büyük bir kısmında zaten örgütlü biçimde var olan ve en etkili dayanışmayı organize edebilecek – üstelik son derece politik nedenlerle yardımlarının önü kesilen – HDP ile ortak hareket etmek üzerine bir karar alınabilirdi. Böyle bir kararın şu an büyük bir özveriyle yürütülen dayanışma faaliyetlerini de büyüten bir etkisi olurdu.

Karşı karşıya kaldığımız tablo ise büyük bir dayanışma ve koordinasyona değil apolitik bir rekabete kendini bırakıyor. Siyasi farklarını ortaya koyamayanlar kazanamı olmayan bir yardım yarışına giriyorlar. Kimin ne kadar koli götürdüğü, kimin ne kadar çorba taşıdığı, kimin kaç kişiye ulaştığı gündemi meşgul ediyor. Tabii ki çok sayıda emekçi ile dayanışmak önemli, ama bu sefer de neden HDP ile ortak hareket edilmediği sorusu gündeme yeniden geliyor.

Rekabet burada da sınırlı kalmıyor. Kadınların ihtiyaçlarını önce düşünmek, enkaz altında kalan hayvanları önce düşünmek hepsi birer nitelik hâline geliyor. Hatta öyle ki sol akımlar birbirlerine “hak geçmesin” diye azami bir hassasiyet göstererek kolilere parti-örgüt adlarını özenle, hatasız şekilde yazıyorlar. Bugün belki 80’ler öncesinde olduğu gibi akımları birbirlerinden sloganlarına, eylemlerine ve anti-faşist mücadeledeki tutumlarına göre ayırmıyoruz ama neyse ki kimsenin dayanışma kolisi birbirine karışmıyor.

DAYANIŞMA AYIRT EDİCİ BİR ANAHTAR KELİME DEĞİLDİR

Sol akımların önlük giyerek dayanışma faaliyeti yürütmesini eleştirenlerin bir kısmı da bu eleştirileri sol akımlara, örgütlere düşmanca bir pozisyondaya yapmakta. Bu tarz eleştiriler özellikle sosyal medyada sık sık ön plana çıkmaya başladı. Bu eleştirilere yanıt olarak ise hayırseverlik ile dayanışma arasındaki farkları ortaya koymak için ciddi bir çaba içine girildi. Özellikle televizyonlarda parababalarının dostlar alışverişte gör-

sün diye topladığı deprem yardımlarının ardından tüm sol akımlar bir yandan sadaka kültürü diye adlandırdıkları bu tavrı eleştiri yağmuruna tuttu diğer yandan emekçilerle beraber örülen dayanışma faaliyetlerinin bu hayırsever faaliyetlerden farklı olduğu vurgulandı. Sol akımlar için deprem bölgesinde yaptıkları çalışmanın ayırt edici özelliği hayırseverlik değil dayanışma çalışması olarak adlandırılmasıydı.

Dayanışma faaliyetinin hayırseverlik olmadığı doğrudur. Bu ikisini birbirinden ayırma konusundaki hassasiyet de boşuna değildir. Ancak asıl ayrım devrimci yahut sol akımların kitlelere, siyaset götürdüğü koşullarda net bir biçimde görülecektir. Ayırt edici nokta koordine olmuş biçimde depremde emekçilere yardım götürmek diye tarif edildiğinde - ki depremin ilk şoku atlatıldığı ölçüde bunun hükümet veya hükümet tarafından desteklenen gerici kurumlar olması da kuvvetle muhtemeldir - bitmek bilmeyen, akla zarar dayanışma yarışının sonu gelmeyecektir. Çıkarsız bir dayanışma ağı kurabilen, ancak politik açıdan gerici bir kurum ile sol akımların farkı ne olacaktır? Herhâlde böyle bir noktaya gelindiğinde önlük üzerinde yazan isimlerin yeterli olması beklenmektedir.

Oysa örgütlü mücadeleye düşman bu eleştirilere en iyi yanıt önlükle yapılan dayanışma faaliyetinin daha önemli olduğunu anlatmak değil, örgütlü kimliğimizle deprem bölgelerine, emekçi semtlerine, miting alanlarına taşıyacağımız devrimci siyasettir. Devrimcilerin kriz anlarında yapacağı şey onlardan başka kimsenin yapamayacağı devrimci siyaset olmalıdır.

DEVRİMCİ SİYASETİ HER ZAMAN, HER YERE TAŞIYARAK KİMLİĞİMİZİ BELLİ EDELİM

Lenin Ne Yapmalı broşürünün “Ekonomistlerin İlkeliği ve Devrimciler Örgütü” başlıklı bölümünde “Her örgütün niteliği doğal ve kaçınılmaz olarak o örgütün eylemlerinin içeriğiyle belirlenir.” diyordu. Bu anlamda örgütsel faaliyetini “en etkili yardımlaşma ağını kurmak” olarak tanımlayan, örgütsel faaliyetleri sırasındaki verdikleri siyasi mesajı ise kudreti kendinden menkul bir parti /örgüt adını üzerinde taşımak olarak anlayan akımlar bir anlamda yaptıkları örgütlü siyaseti de bir isme, sembole, kerameti kendinden menkul bir parti logosuna indirgemektedirler, siyaset olsun veya olmasın bu sembollerin varlığından övünç duymaktadırlar.

Devrimcilikle övünç duyulabilir çünkü proletaryanın ve insanlığın kurtuluşu yolunda örgütlü mücadele etme iradesini göstermesi ve bu örgütlü mücadelenin başarıya ulaşması için her anına siyaseti taşıyan bir bilinci ifade eder. Bu muhteva olmaksızın devrimcilik övünç duyulacak, kerameti kendinden menkul bir kimlik değildir. Bugün kendinden menkul bir kimlik yaratıldıkça da gidilen yerlere siyasetin girmemesi sorun olmaktadır. Öyle ya her yerde, fotoğraflarda, videolarda önlüklerimiz görülmekte ise o zaman siyasete ne gerek vardır? Partimizin – örgütümüzün ismini söylemek yahut onun mensubu olmak tek başına bir nitelik ise siyasete ne gerek vardır?

Brecht “anladık dediğin dedik, ama dediğin ne?, doğrusun, söylersin düşündüğünü, ama düşündüğün ne?” satırlarını burjuva hayırseverler için yazmıştı, sol akımlar için değil. Bugünse gitikçe siyaset-sizleşen bir ortamda önlük ile enkazlara girmek veya çorba dağıtmaya indirgenmiş bir devrimcilik anlayışına da “evet emekçilerle dayanışma içindesin, ama anlattığın ne?” sorusunu sormak pekala mümkün. Sorunun muhatabı elbette gündelerdir fedakâr bir biçimde dayanışma çalışmasını örenler değil, onları bu çalışmanın sınırlarına hapseden akımların yönelimini belirleyenlerdir. Örgütünün önlüğünü bir devrimcilik nişanesi olarak gururla taşıyanlara söylenecek olan “önlüklerinizi çıkarın” değil “sizi düzen güçlerine değil devrimcilğe bağlayan görüşlere uygun bir siyasal mücadele yürütün” olur. Komünistlerin birliğini savunanlar bir parçası oldukları dayanışma faaliyetinde bu soruyu da soracaklar, bu çağrıda da bulunacaklar. Bizim dayanışma faaliyetinde emekçilerle açıkladığımız siyasi gerçek “Devrim için devrimci parti” çağrısı, “Yaşasın Komünistlerin Birliği” ise çağrımızın somutlandığı zeminin adıdır.

Kimin güvenliği, kimin “güvenlik sorunu“?

17 Ağustos 1999'da yaşanan yıkıcı Marmara Depremi'nin üzerinden bir yıl geçmişken Köz'ün 2000 yılı Temmuz sayısında şu belirlemeler yer alıyordu:

Bu felaket, hakim sınıflar için başka; “proletaryanın çıkarlarından başka çıkarları olmayan” bizim içinse başka şeyler ifade eder. Dolayısıyla sorunun çözümü noktasında atılacak adımlar bu farklılığı ortaya koymalı, çare, çözüm niyetine ortaya konulanlar arasındaki mesafe, aramızdaki ayrımın da ölçüsü olabilmelidir. Birimiz için felaket olan, diğeri için fırsattır; bizim zaferimiz onların felaketi demektir.

O günlerde TUSİAD'ın hükümetleri yıpratma ve şekillendirme aracı olan burjuva medya tarafından “Asrın Felaketi” olarak takdim edilen '99 Depremi'nden 24 yıl sonra yaşanan Maraş merkezli depreme bugünse iyiden iyiye mevcut iktidarın oynacağı ve borazanı hâline gelen burjuva medya yine “Asrın Felaketi” etiketini yapıştırmakta gecikmedi. İlk depremde gazetelere televizyonlara “Asrın Felaketi” dedirtenler depremi devlet içerisindeki yeniden yapılanmanın kaldırıcı olarak kullanıyordu. Emekçiler açısından felaket olan Amerikancı burjuvazi için bu bakımdan fırsattı. Bugün ise “Asrın Felaketi” ifadesi rejim krizi içinde çarpınan bir hükümetin, mazeret arayışlarını ifade ediyor. Çıkışsız bir hükümetin önünde bir fırsat ışığı görünmüyor. Hükümet kendi açmazlarını bir felaket olarak yansıtarak, emekçilerin, ezilenleri siyasetizliğe mahkûm ederek onların önündeki fırsatların üstünü örtmek istiyor.

Buna karşılık 6 Şubat'ta yaşanan ezilenleri-emekçileri temsil etme iddiasında olan örgütlenme ve akımlar da çeyrek yüzyıl sonra bir felaket anında gösterdikleri reflekslerin neredeyse aynısını verdiler.

Bir burjuva diktatörlüğü olan Türkiye Cumhuriyeti devletin enkaz altında kalan binlerce kişiye neden zamanında müdahale edemediği ve devletin nerede olduğu soruldu. Haklı biçimde depremin bir felakete dönüşmesinin sorumlusunun kapitalizm ve sermaye düzeni olduğu söylendi. Fakat bu sözüm ona köktenci tutumla tezat biçimde sermaye düzeninin koruyucusu devlete alması gereken tedbirler sıralandı. İktidardaki yetkililer istifaya davet edildi. Eldeki kısıtlı imkânlar seferber edilerek enkaz altında kalsa da kalmasa da bir enkazla karşı karşıya kalan yüz binlerce emekçiye yardım edildi.

İşçi sınıfının, emekçilerin, ezilenlerin en örgütsüz, en dağınmış olduğu iddia edilen bir dönemde gerek deprem bölgesinde gerek dışında kalan kentlerde milyonlarca insanın harekete geçtiği adeta bir seferberlik yaşandı. Bu anlamıyla ortaya konan pratiğin '99 öncesini aştığını söylemek pekala mümkündür.

Hatta, uzun zamandır “tek adam diktatörlüğü”, “kurumsallaşan faşizm”, “saray rejimi” tespitleri ile birlikte resmedilen kadiri mutlak ve güçlü bir iktidarın sultanı altında kafasını kaldıramayan, bir türlü harekete geçmeyen emekçi kitleler tablosunun ne denli gerçekdi olduğu da tekrar açığa çıktı. Dayanışma için nerdeyse devletin ve iktidarın tüm engellemelerine, tehditlerine, kayyımlarına karşı, hükümetle hiçbir zaman çatışmaya ve onun tarif ettiği yasal çerçevenin dışına çıkmaya da, ısrarla ve özveriyle kendisi gibi ezilenlerle buluşmaya çalışan onbinlerin, yüzbinlerin, milyonların varlığı görüldü.

Lenin'in devrimci durumu tanımlarken sıraladığı üçüncü koşul yani “barış zamanında şikayet etmeden yağmalanan kitlelerin kriz durumları ve bizzat ‘üst sınıflar’ tarafından bağımsız tarihsel eyleme çekilmesi” diye tarif ettiği koşul tam da bu seferberlik hâlidir. Krizin kendisi kitleleri seferber etmektedir. Kitleler devrimci bir temelde değil burjuva toplumunun sınırlarını çizdiği çerçevede seferber olsa da, kriz tarafından bağımsız tarihsel eyleme, yani devrime, davet etmektedir. Aslına bakılırsa bu son on yılın karakteristik bir özelliğidir. Burjuva sınırları aşmayan bu seferberlik hâli her zaman Gezi ve Kobane başkaldırısında olduğu gibi devlet kuvvetleri ile bir çatışma içermedi. Kimi zaman da, devrimci durumdan bahsederken Lenin'in akılda tuttuğu birinci paylaşım savaşı örneği daha denk düşecek şekilde, 15 Temmuz'da yahut Korona salgının da olduğu gibi doğrudan hükümetin sevk ve idaresi altında gerçekleşti. Bugünkü seferberlik ise hükümetin genel dayanışma çağrılarıyla uyumlu, ona meydan okumayan, onun açıklarını kapatmaya talip bir seferberliktir.

1999'da ve 2023'te, ve aslında tüm bu süre zarfı içerisinde yaşanan depremler, afetler, salgın süreci ve ardından takınılan tutumlar arasında farklardan ziyade benzerlikler olması elbette tuhaf değildir. Tasfiyeci bir anaforum içine çektiği Türkiye'deki sol akımlar pratik olarak burjuva muhalefete uyumlu bir hatta ilerlerken ideolojik olarak da çoktan burjuva sosyalizminin, hayırsever sosyalizminin sınırları ötesine iltica etmiştir. Öyle ki mevcut sol akımların bağlı olduklarını iddia ettikleri devrimci siyasal geleneklerin kırk yahut elli yıl önce sergiledikleri bilinen pratik tutumlar hafızalardan silinmiş, hatırlanıyor olsa bile çoktan müzeye kaldırılmıştır.

Örneğin deprem bölgesinde yaşanan ilk “yağma” olayları sonrasında sol akımlar ağırlıklı olarak bunların olağan ve meşru olduğunu ifade etmekle birlikte, yoksul halkın ihtiyaçlarını karşılamak adına orada bulunan akımlardan hiçbirisi, soldaki yaygın kullanılan ifade ile bu kamulaştırma eylemlerini muhatabı yoksul emekçilerle birlikte bizzat organize etmeye girişmedi. Deprem sonrasında kurulan örgütlenmeleri ve koordinasyonları, yoksul emekçilerin temel ihtiyaçlarını sağlaması için dev gibi zincir mağazaların raflarında çürüyen ürünlere el koyma ve dağıtma işine sevk eden, böylesi bir işin organizasyonuna koşan da çıkmadı.

Oysa Türkiye'deki genç yaşlı pek çok devrimci '80 öncesinde MLSPB yahut Devrimci Sol militanlarının kamulaştırdıkları Migros kamyonları emekçi semtlerine çekip ürünleri yoksul emekçilere dağıttığı eylemleri gururla anlatır ve dinler. Yine '80 öncesinde Devrimci Yol'un Örneğin Fatsa'da kurulmasına ön ayak olduğu Halk Komiteleri'nin karaborsacıların, stokçuların ambarlarına depolarına yaptığı baskınlar da bilinir. Ama övünülerek anlatılan bu pratikler bugün meşru ve uygulanabilir görülmediğinden olsa gerek kimse bu yollara tevessül etmedi.

Birbirinden çirkef milliyetçi, şoven siyasal parti ve gruplar yağmacı avı adı altında yoksul emekçileri hedef gösterip, özellikle Suriyeli ve Afgan göçmen işçilerin peşine düştüğünde bu saldırıları fiilen engellemenin, faşist çeteleri deprem bölgesinde teşhir etmenin hatta fiilen engellemenin de dayanışmanın, hele ki sınıf dayanışmasının en önemli başlıklarından biri olduğu da öne çıkmadı.

Burjuvazi, iktidarı muhalefetiyle, sermaye partileri ve basınıyla “Hatay'da güvenlik sorunu yaşanıyor” diye sızlanmaya başladığında “halkın güvenlik sorununu halkın kendisi çözer” diyerek kendi örgütlenmelerini adres gösteren de çıkmadı. Enkazların başında vurguncuları engellemek için silahlanarak nöbet tutmak ya da yağmacıların hası Cumhuriyet'in kurmaylarına turistik deprem bölgesi gezilerini dar etmek gibi hedefleri olanlar yoktu. Nitekim kamu otoritesinin sağlanması adı altında burjuva devleti kendi güvenlik aygıtıyla ve personeliyle kendi güvenliğini sağlama almak adına enkazların arasında salınmaya başladığı zaman bu kesimlerin hareketini engellemeye, kısıtlamaya, geçelim bunları bu kesimlere yönelik hükümet karşıtı bir ajitasyona dahi girişen olmadı. Depremin vurduğu illerin dışındaki kentlerde de Gezi Parkı'na yönelik saldırıdan sonra Haziran günlerinde yaşanan, yahut Soma gerçekleştiği zaman kabaran ya da Kobane kuşatma altında iken ayağa kalkan emekçilerin kitle eylemlerini hatırlayıp Cumhuriyet'in en büyük suçuna karşı sokakta aynı türde yanıt verilmesi için sorumluluk alan da çıkmadı.

Sol akımların güçsüzlükten yakınıyor olsaydı bu durum “teoride doğru ve devrimci olan adımları pratikte atmaya gücümüz yok” diyerek açıklamak mümkün olurdu. Ancak deprem bölgesinde faaliyet gösteren sol akımların çizdiği tablo tam tersidir. Tüm akımlar deprem bölgesinde ne denli etkin bir yardım faaliyeti yürüttüklerini sergileme konusunda yarış hâlinindedir. Bugünkü yarışmacı ruh hâlinde ve dar grupçuluk illetinden kaynaklı abartma payını çıkardığımız zaman bile ortada kamyonları hareket ettiren, çadırları kurup, kolileri dağıtan örgütsel bir beceri ve kalabalık bir militan topluluğu vardır. Üstelik Antakya, öteden beri solun kadro olarak beslediği, sol akımların yerel yönetimlerde belirleyici bir güce ve etkiye sahip olduğu, devlette barışık olmayan bir bölgedir. Besbelli ki sol güçsüz olduğu için değil, gücünü farklı şekilde kullanmak istediği için bu yönde sorumluluk almamaktadır.

Siyasetin pedagojik yöntemlerle yapılabileceğine kanaat getirenler devrimler tarihini derslerinin kuşanılması gereken bir olaylar dizgesi olarak değil daha çok edebiyatın ve sanatın diğer türlerinin konusu olarak görmeye alışıkları için olsa gerek; Komün'den Şubat Devrimi'ne, Ekim Devrimi'nden İspanya İç Savaşı'na kritik bir yer tutan kıskırtıcı bir propaganda faaliyeti ve devrimci ajitasyon lafazanlık olarak görülüp, daha elverişli bir tarihe ötelendi. Nitekim burjuva devlet ve organları da karşısında bırakalım devrimci ve kıskırtıcı bir ajitasyonu bulmayı, kendisi ile cencilence ve dostane ilişkiler kurmakla ve onlara dahi çorba vermekle övünen bir dayanışma çabasının en azından şimdilik kamu güvenliği için esaslı bir tehdit oluşturmadığını teslim ettiler. Bu dayanışma çabaları sekteye uğratılmaya çalışılsa ve yürütenler yer yer Terörle Mücadele Polisleri'nin tehditlerle karşılaşsa bile devletin beklenen topyekûn saldırısı henüz gerçekleşmedi. Buna rağmen devlet, söz konusu HDP olduğunda insanı yardım faaliyeti olmasına bakmadan Pazarcık'ta yardım koordinasyon merkezine kayyum atamaktan, söz konusu Devlet Bahçeli'nin memleketi olduğunda TKP yapıyor demeden gözaltı saldırısına girişmekten geri durmadı.

Devletin zaafılarını kullanıp onu daha da zora düşürerek değil, yaptığı yardımlarla eksikliğini ve eksiklerini göstererek ve bir sonraki seçimde seçmen davranışlarının değişmesini umarak hareket edenler oluşturdukları muazzam dayanışma ağına rağmen bunu devrimci emeller için kullanmadılar. Bilakis tüm bu çaba burjuva siyasetinin meşruiyet ölçüleri ve sınırları içerisinde burjuva muhalefetin dümen suyunda kaldı. Devrimci kaygılar taşıdığını iddia eden akımlarsa sınırlı güçleriyle aynı pratiği sergiledikleri için burjuva sosyalizminin sınırlarının dışına çıkmadıkları gibi legal zemine tünemiş reklâmcı seçim partilerinin daha da parlamasına hizmet ettiler.

Deprem sonrasında kurulan yardım merkezlerine, dayanışma noktalarına sosyal medyada yapılan “sovyet”, “komün” anıştırmaları bir coşku yaratsa da gerçeği yansıtmaktan fazlasıyla uzaktır. Yanılsama yaratmaktan başka bir şeye yaramayan bu benzetmeler gerek Komün'ün, gerek sovyetlerin silahlı işçi milislerinin varlığı-

na dayanan bir siyasal egemenlik iddiası olduğu gerçeğini gizlemektedir.

Kendilerini yürüttükleri dayanışma faaliyetlerinin ne denli etkili olduğunu anlatmaya verenler yakında bu temel gerçekle yüzleşmek zorunda kalacaklar. Hükümet deprem sürecini kontrol altına aldığı oranda Pazarcık'ta yaptığını her yerde yapmaya başlayacaktır. Kendi güvenliğini alamayan kesimler de ya faaliyetlerine son vermek ya da inşaat-rüşvet batağının bir parçası olan CHP'li belediyelerin kanatları altına sığınmak zorunda kalacaktır. Bu ikinci yol seçim sürecinde CHP'lileri aklayan bir siyasi intihar anlamına gelse de İstanbul'da, İzmir'de Süleyman Soylu'nun talimatlarını yerine getiren CHP'li belediyelerin hükümete karşı direnemeyeceği de bellidir. Aynı inşaat-rüşvet batağında palazlanmış Altılı Masa'nın diğer üyelerinin hükümete direnmeyeceği ise zaten ortadadır.

Haziran Ayaklanması boyunca Gezi'de açığa çıkan forumlardan, muhtelif sol akımların kurulmasına ön ayak olduğu bir felaket karşısında dayanışmak isteyen emekçi kitlelerin birer dayanışma meclisi gibi çalışan örgütlenmelerine tüm bu girişimler bu tür ihtimallerin nüvelerini bağrında taşımaktadırlar. Ancak bu ihtimalin gerçeğe dönüşmesi için burjuva devletle ve tüm düzen güçleri ile bağını koparmış, iktidar hedefi olan devrimci bir siyasal örgütlenmenin siyasal müdahalesi gerekmektedir. Eksikliği hissedilen de böylesi bir ufka sahip, emekçilere önderlik etme kapasitesine ve hükümetin karşısına dikilecek siyasal cesarete sahip, Bolşevik tipte devrimci bir partidir.

Devrimci partinin eksikliği elbette taze, dinç devrimci güçlerin fıskırmasını engellememektedir. Ancak içinde bulunduğumuz tasfiyecilik ortamında önceden de el yordamıyla, kafaları taşlara vura vura edinilen deneyimler bu yeni kuşaklara aktarılamamaktadır, genç kuşaklardaki deneyim eksikliği sol hareketlerin merkezlerindeki tasfiyeci yönelimle birleşince karşımıza bugünkü tablo çıkmaktadır. 80 öncesindeki yahut Gazi Ayaklanması sırasındaki devrimci pratiklerin bugün sergilene-miyor olmasının sebebi de ayndır.

Türkiye'de ve Orta Doğu'da, hatta dünyanın geri kalan muhtelif yerlerindeki tüm siyasal gelişmeler devrimci durumun genelleşen ve yaygınlaşan bir eğilim izlediğini göstermektedir. Savaşlar, iç savaşlar, felaketler, ekonomik krizler dünyanın pek çok yerinde herhangi bir hükümetin olağan yollarla bastırmayı başaramadığı türden tsunami'ler yaratmaktadır. Bu depremlerin dev bir tsunami ile sermaye egemenliğini ve onun aracı burjuva devletleri sular altına gömmesi için tarihi fırsatlar dünyanın her yerinde baş göstermektedir.

Türkiye Cumhuriyeti devletin üzerinde kurulduğu dört parçaya ayrılmış ve ilhak edilmiş Kürdistan'ın üzerinde durduğu bu coğrafya bu açıdan benzerlerinden çok daha fazla elverişli fırsata ve eşsiz tarihsel deneyime sahiptir. Emperyalist zincirin zayıf halkası bugün Türkiye'li ve Kürdistanlı devrimcilerin ayağının altındadır. Her siyasal gelişme devrimin bu coğrafya için bir zorunluluk olduğunu tekrar tekrar göstermektedir. Devrimcilere düşen savaşta da barışta da, olağan şartlarda da olağanüstü koşullarda da, felaket anında da sonrasında da bu gerçeğin altını kalınca çizmek ve bu gerçekler doğrultusunda ulusal ve uluslararası düzlemde gerçek bir “güvenlik tehdidi” oluşturacak böylesi devrimci bir girişimin mimarı olmaktır.

Köz'ün sayfalarında 23 yıl önce yer alan şu belirlemeler bugün de geçerliliğini korumaktadır:

17 Ağustos depremini ucuz atlattığını” düşünen ve bu depremi kendi hanesine kâr yazmaya yönelen hâkim sınıfın sevinçli ve ümitli yönelişine bakıp aldanmamalı; bu topraklar daha büyük nice depremlere yol açacak fay hatlarının üzerindedir. Üstelik bir proleter devriminden başka hiçbir sarsıntı, sınıfsal kutuplaşmalara ve dünya çapındaki bir emperyalist paylaşım kavgasının açtığı bu çatlakları kapatmaya “enerjinin boşalmasını” sağlamaya yetmeyecektir. Burjuva toplumunun en büyük açmazı burada yatmaktadır; ve devrimcilerin bir depremi beklemeksizin aksine en küçük toplumsal sarsıntılar bu hedefe yönelterek siyasal iktidarın asırlardır ona susamış olanların eline geçmesi için dikkat ve gayretlerini yoğunlaştırması gereken nokta da aynı yerdedir.

Köz'ün Sözü

SOMUT DURUMUN SOMUT TAHLİLİ

Erdoğan'ın, hükümetin ve bir bütün olarak devletin 6 Şubat depremlerinin ardından içinde bulunduğu aciz durumu görmek zor değil. Onbinlerce emekçinin öldüğü, yüzbinlercesinin enkaz altında kaldığı bir deprem, inşaatçı kapitalistlerin talandan, hırsızlıktan vazgeçmediğini, devletin de “ülke ekonomisinin motor gücü olan” bu hırsızlara göz yumduğunu gösteriyor. Hükümet deprem sonrasındaki yetersizlikleri, beceriksizlikleri ve tercihleriyle devletin emekçilerin en basit ihtiyaçlarını dahi karşılayamadığını gözler önüne serdi.

Gelgelelim bu tablodan kalkarak Türkiye'de devletin olmadığı sonucuna varmak, “Nerede bu devlet?” diye feryat eden, yaşanan gelişmeleri devletin altyapısındaki teknik organizasyonundaki yetersizliklerle açıklayan emekçilerin bilincinin ötesine geçememek anlamına gelir. Söz konusu yetersizlikler açıklayıcı bir neden değil açıklanması gereken bir sonuçtur. Emekçilerin deprem sonrası sefaletini devletin sınıf karakteri ile açıklamak yanlış değildir. Ancak genel itibarıyla doğru olan bu saptama da Türkiye'deki somut siyasi ve sosyal tabloyu anlamaya hizmet etmez. Zira konu sermayenin çıkarları ise 1999 ile bugün arasında esaslı bir fark yoktur. Konu tedbirsizlik, yolsuzlukla harmanlanmış bir talan ekonomisi yahut devletin emekçilerin en temel ihtiyaçlarını bile karşılayamaması olunca benzer bir tabloyu 1999 depreminden sonra da gözlemek ve “Türkiye'de son yirmidört yılda hiçbir şeyin değişmediği” sonucuna varmak mümkündür. Ancak Türkiye'de işler hiç de aynı tas aynı hamam değildir. Bu bakımdan 6 Şubat depremlerinin ardından, depremin bir kez daha altını çizdiği Türkiye Cumhuriyeti'nin genel ve değişmez özelliklerinden çok, onun ayna tuttuğu, Türkiye'deki rejim krizinin ve içsavaşın seyrıyla bağlantılı, özgün yönleri dikkat çekmek gerekir.

17 AĞUSTOS YENİDEN YAPILANMANIN KATALİZÖRÜYDÜ

17 Ağustos 1999 depremi, Türkiye'de bir yeniden yapılanma sürecinin katalizörü oldu. Daha ilk etapta başarısızlığa uğramış 12 Eylül rejiminin yeniden yapılandırılması, 90'lı yılların siyasetine damgasını vuran temel gündemdi. Reformdan kasıt 12 Eylülcülerin ezmeyi amaçlarken kışkırttığı Kürt uyanışını basturmak, Kürdistan sorununu Kürt sorununa indirgemek, Türkiye'yi demokratikleştirerek AB'ye girmesinin önündeki engelleri kaldırmak, devlet aygıtını daha da merkezileştirmek, teknokratik ve etkin kılmaktır. 1996 Susurluk Skandalı, 1997'deki 28 Şubat darbesi, nihayetinde 1999'da Abdullah Öcalan'ın rehin alınması ve Türkiye'nin AB üyelik sürecinin başlaması reformların uygulanmasını mümkün kılacak bir zemin yarattı. 1999 seçimlerinin ardından ortaya çıkan zayıf ANAP-DSP-MHP koalisyonu reform yolundaki ilk adımları hızla attı. Öyle ki sonrasındaki AKP hükümetlerinden hiçbirisi onun reform hızına yetişemedi.

Marmara Depremi bu siyasi iklimde gerçekleşti. Tamamlayıcısı iki sene sonra gerçekleşecek 2001 krizi oldu. Bu iki sarsıntıyla birlikte 12 Eylülcülerin yıllardır isteyip de gerçekleştirmediği temizlik 3 Kasım 2002 seçimleriyle gerçekleşti. 12 Eylül öncesi dönemin tüm partileri, CHP hariç, meclisin dışına atıldı. ABD'nin öngördüğü reform planını yürütmekse, “eski gömleği çıkarıp yeni gömlek giymiş” AKP'ye ve seçim öncesi Washington'u defalarca tavaf etmiş Erdoğan'a düştü.

17 Ağustos 1999'dan bugüne Türkiye'de büyük bir altyapı hamlesi gerçekleşti. Merkezleşen devlet kurumları vergi toplamaktan sosyal hizmet sunmaya uzanan bir dizi alanda kapasitesini artırdı, teknik, idari ve elbette askeri anlamda işlevlerini daha etkin bir şekilde yerine getirmeye başladı. Bu bakımdan 6 Şubat'ta ortaya çıkan acz tablosunda dikkatleri devletin yetersizliğine çekmek tüm bu reform sürecini ve onun siyasi sonuçlarını göz ardı etmek anlamına gelir. Bugünkü felç tablosunun nedeni teknik yahut idari değil siyasidir. Devletin donanım ve

2023 depreminin siyasi tabloyu köklü bir şekilde temizleme temennisi 1999 ile 2023 arasındaki köklü farklılıkları gözden kaçırır. 1999 yılında reform yapacak bir bürokrasi, başarısız da olsa işleyen bir devletaygıtı vardı. ABD'nin uzantısı olan sermaye grupları düzen siyasetini yönlendirebiliyorlardı. Bugün böyle bir tablo söz konusu değildir. Üstelik 17 Ağustos'tan farklı olarak Türkiye bir içsavaşı içindedir. Bu bakımdan yaklaşan seçimlerin 2002'dekine benzer bir temizliğe hizmet etmesi mümkün değildir.

personel eksikliğinden değil rejimin krizinden kaynaklanmaktadır.

6 ŞUBAT REJİMİN KRİZİNE, İŞLEMİYEN DEVLETE VE İÇSAVAŞA AYNA TUTTU

Köz uzunca bir süredir, rejimin kriz içinde olduğu, buna bağlı olarak da Türkiye'de devletin işlemediği tespitini yapıyordu. 6 Şubat depremleri bu tespiti bir kez daha doğruladı. Türkiye'deki devlet aygıtının idari örgütlenmesi öncesiyle kıyas götürmez derecede merkezleşmiştir. Erdoğan bu anlamda 12 Eylülcülerin gönlünden geçenleri yerine getirmiş, AB reformcularının etkin bürokrasi yanlılarının projelerinin takipçisi olmuştur. Hatta 2017 Anayasa değişikliği ile 12 Eylülcülerin atmaya cesaret edemediği adımları da atarak tüm yetkileri Cumhurbaşkanının eline teslim etmiştir.

Ama 90'ların sonunda gerçekleşen reform süreci rejimin omurgası orduyu ve bürokrasiyi, “demokratikleşme” ve “sivilleşme” adına saha dışına çıkarınca bu merkezleşme süreci aynı zamanda rejimi krize soktu. Devletin tüm kurumları politikleşti, reform öncesinde zayıf koalisyon hükümetleri vardı, bugünse görünürde yürütme tek bir partinin elinde ama aslında sadece yürütme değil, bütün kurumlanya devlet devasa bir koalisyona dönüşmüş durumda. Bu koalisyonun cambaz reisinin gücü elinde toplama çabaları ise devlet aygıtını iyiden iyiye işlemez kıldı. Bürokrasinin politikleşmesi, paradoksal olarak devleti merkezileştikçe işlemez hâle getirdi. 6 Şubat öncelikle bu gerçeği hatırlatmaktadır.

Deprem içsavaş gerçeğini de hatırlattı. Bu durumun en fazla farkında olan, 2015'te içsavaşı başlatan hükümet olsa gerek. Deprem sonrası aldığı önlemler kurtarma ve yardım çalışmalarını etkinleştirmeye değil, tıpkı korona günlerinde olduğu gibi, kendisini güvence altına almayı yönelik oldu. Bir darbe tehdidinden ölesiyle korkan hükümet o zaman olduğu gibi bugün de sıkıyönetim yahut seferberlik ilan etmedi. Cumhurbaşkanlığı'na tabi olmayan örgütlerin ve belediyelerin yardım girişimlerini ise Erdoğan'ın altını oyan ikili iktidar girişimleri olarak değerlendirdi ve engelledi. Benzer şekilde arama kurtarma girişimlerinde kendisine muhalif olan kesimleri bilinçli olarak yalnız bırakarak cezalandırdı. Erdoğan tüm muhaliflerini her anlamda ve depremde dahi düşman olarak görmekte, ona göre tedbir almaktadır.

Burjuva muhalefetinin katkısıyla büyüyen “Nerede bu devlet?” feryatları da bu çerçevede anlam kazanır. Tıpkı korona salgını sırasında olduğu gibi deprem sonrasında da muhalefet hükümeti sokağa çıkma yasağı ilan etmeye, or-

duyu aktif yetkilerle sahaya sürmeye zorladı. Demirtaş dahi seferberlik ilan edilmesi gerektiğini savundu. Emekçilerin seferberliği konusunda ağızlarını açmayan tüm kesimler konu devletin seferberliği olunca bu koroya katıldılar. Hükümet ise muhalefetin hamlesini OHAL ilan ederek boşa çıkardı, üstelik kendisi için kritik bir bölgede seçim sürecini yönetmek açısından bulunmaz bir fırsat ele geçirdi.

Parlamentarist hayalleri yayanlar şimdiden '99 Depremini sık sık hatırlatmaya başladılar bile. Onlara göre 2023 depremi de '99 Depremi gibi siyasi tabloyu köklü bir şekilde temizleyecektir. Tümüyle temelsiz olan bu temenni 1999 ile 2023 arasındaki köklü farklılıkları gözden kaçırır. 1999 yılında reform yapacak bir bürokrasi, başarısız da olsa işleyen bir devlet aygıtı vardı. ABD'nin uzantısı olan sermaye gruplarının gazeteleri, televizyonları, düşünce kuruluşları aracılığı ile düzen siyasetini yönlendirebiliyorlardı. Bugün böyle bir tablo söz konusu değildir. Üstelik 17 Ağustos'tan farklı olarak Türkiye bir içsavaş içindedir. Bu bakımdan yaklaşan seçimlerin 2002'dekine benzer bir temizliğe hizmet etmesi mümkün değildir.

REJİM KRİZİ VE SEÇİM

Bununla birlikte Türkiye'deki rejim krizinin özgün bir yönü daha vardır. Seçimler içsavaş içinde işlevini yitirmiş olsa da, Erdoğan dahil olmak üzere tüm aktörler kendi siyasi gelecekleri için seçimleri kazanmaya bel bağlamıştır. Bu nedenle yaklaşan seçimler depremle birleştiğinde Türkiye'deki rejim krizini ortadan kaldırmaya değil derinleştirmeye adaydır.

Onbinlerce evin yıkıldığı, yüzbinlerce emekçinin yersiz yurtsuz kaldığı, konut sorununu çözmek için üniversitelerin bir dönem tatil edildiği koşullar Erdoğan'ı seçimleri ileri bir tarihe ertelemeye zorlamaktadır. Ayrıca bir felaketi yaşayan milyonlarca emekçinin önüne sandığı koymak da Erdoğan için tercih edilir bir seçenek değildir. Gelgelelim Erdoğan, anayasal çerçeve içinde hareket etmeye mecburdur. Bu nedenle bir kez daha cumhurbaşkanı seçilebilmek için seçimleri erkene almak zorundadır. Nitekim depremden önce 14 Mayıs tarihini bu maksatla telaffuz etmişti. O hâlde Erdoğan seçimleri hem öne çekmek hem de ertelemek zorundadır. Erdoğan açısından en ideal durum, o seçimleri önce erkene çektikten sonra, başka bir makamın seçim tarihini ertelemesi olurdu ancak böyle bir anayasal çözüm de mümkün görünmemektedir. Dolayısıyla seçimin ne zaman gerçekleşeceği önümüzdeki günler için başlı başına bir kriz dinamiğidir.

Söz konusu kriz karşısında Erdoğan'ın en

büyük talihi yine Amerikancı muhalefettir. Seçim dışında bir yol bilmeyen Kılıçdaroğlu daha baştan onun aday olmasına itiraz etmeyeceğini açıklamıştır. Böylelikle Erdoğan'ın seçimi ertelemesinin önündeki engelleri daha baştan kaldırmıştır.

Hâlbuki HDP'ye yönelik kapatma davası, Erdoğan'ın tekrardan cumhurbaşkanı adayı olması, yeni seçim kanununun usulsüz bir biçimde yürürlüğe sokulması aslında Cumhurbaşkanlığı seçiminin provasıdır. Bu usulsüzlüklere itiraz etmeyenler önümüzdeki seçimde Erdoğan'ın yapacağı bir oldubittiye de karşı çıkamaz. Hükümete itiraz etmek elbette Demirtaş'ın yaptığı gibi YSK'ya dilekçe vermek değil, eylemli bir şekilde HDP'nin kapatılmasına, Erdoğan'ın hukuksuz bir biçimde cumhurbaşkanı olmasına eylemli bir şekilde karşı durmaktır. Sol temsili demokrasinin sınırlarına hapsediği için böyle bir mücadele çizgisi gündemde bile değildir. Demirtaş'ın itiraz dilekçesi ise bu tabloyu özetliyor. Seçim döneminde Amerikancı muhalefetin çizgisiyle HDP'nin çizgisi arasındaki fark YSK'ya dilekçe verip vermemeye inmiştir.

DEPREMİN HAFİFLETTİĞİ SORUNLAR

Amerikancı muhalefetin temel yapısal kusurlarından biri onun bireysel yahut grup çıkarlarını ortak çıkarların üstünde tutan, birbirine benzemeyen bileşenlerden oluşmasıydı. Böyle bir platformdan ortak bir aday çıkarmak Amerikancı muhalefetin enerjisini yiyip bitiren bir sorundu. Kılıçdaroğlu deprem sürecini bu sorunu çözmek için istismar etmeye gayret etti ve sadece HDP'den değil tüm sosyalist akımlardan çok daha politik bir şekilde hareket ederek attığı her adımda Erdoğan'ı eleştirdi, hükümeti karşısına aldı. Belediye başkanlarını peşine takarak yanından ayırmadı, belediye başkanlarının işinin “hizmet” olduğunu her fırsatta hatırlatırken, kendi “kader planında Erdoğan'la hesaplaşmak” olduğunu vurguladı.

Tabanındaki huzursuzluklar, Altılı Masa'nın umursamaz tavrı ve Erdoğan'ın kapatma tehdidi HDP'yi aday çıkaracağını açıklamaya iten faktörlerdi. Gerek Demirtaş'ın gerekse de CHP ile HDP arasında çöçpçatanlık yapan TİP'in dönme hatırlattığı gibi ilk turda aday çıkarmanın sonucu hükümeti seçimde rahatlatmak olacaktı. Bu nedenle HDP'nin aday çıkarma kararı, Emek Özgürlük İttifakı bileşenleri içinde sadece TİP'le sınırlı olmayan, HDP'nin içindeki etkili bir kesimin de destek verdiği bir dirençle karşılaştı. HDP ilk aldığı kararı değiştirip kendi adayını Emek Özgürlük İttifakı'nın müstakbel adayı olarak yansıtarak aday çıkarma sorumluluğunu Emek Özgürlük İttifakı'nın mekanizmalarına devretti. Böylelikle daha deprem öncesinde hızlıca aday çıkarma sorumluluğundan kurtulmuştu zaten. Depremle birlikte gündem tekrardan dayanışmaya ve yaraları sarmaya kaydı için HDP'nin aday çıkarması yönündeki basınç azaldı, aday konusunu sürece yayayarak belirsizleştirmeye çalışanların eli güçlendi.

SOLDA DEĞİŞMEYENLER

17 Ağustos ve 6 Şubat arasında devletin yapısı ve burjuva konumu arasında esaslı değişiklikler olsa da solun durumu açısından köklü bir

17 Ağustos 1999'dan bugüne Türkiye'de büyük bir altyapı hamlesi gerçekleşti. Merkezileşen devlet kurumları vergi toplamaktan sosyal hizmet sunmaya uzanan bir dizi alanda kapasitesini artırdı, teknik, idari ve elbette askeri anlamda işlevlerini daha etkin bir şekilde yerine getirmeye başladı. Bugünkü felç tablosunun nedeni teknik yahut idari değil siyasidir. Devletin donanım ve personel eksikliğinden değil rejimin krizinden kaynaklanmaktadır.

değişiklik olmamıştır. Bilakis, Türkiye'deki 19 Aralık katliamı ve Kuzey Kürdistan'daki "Türkiyileşme" açılımları, sol içindeki liberalleşmeyi hızlandırmıştır. Yirmidört yıl önce olduğu gibi bugün de sol akımlar kendini dayanışma faaliyetleriyle sınırlı tutmuş, asıl amacını burjuva toplumsal düzeni yıkmak değil bu düzenin yaralarını sarmak olarak tarif etmiş, hatta temel şiarını "Şimdi dayanışma, şimdi yaraları sarma zamanı!" diye tarif etmekte beis görmeyen bir çizgide çakılı kalmıştır. Korona sürecinde yazdığımız gibi bu yaklaşım kendini hükümete muhalefet etmekle ve düzeni ıslah etmekle sınırlayan burjuva sosyalizminin çıplak bir örneğidir.

Ancak solun ibreyi tümüyle dayanışmaya kaydırmasının içinden geçtiğimiz dönemdeki başka bir anlamının üzerinden de atlamamak gerekir. Deprem öncesindeki dönemde sol akımların temel güçlüğü siyasal gündemler hakkında kekeme kalmasıydı. Siyasal gündem seçimlere düğümlenmişti ve konu seçimler olunca sol akımların Altılı Masa'yı açıktan ya da mahcupça desteklemek dışında bir sözü ve tutumu yoktu. Gündemi değiştiren deprem sol akımlar için bir can simidi olmuş, "seçimlerle değil dayanışmayla ilgilen" diyerek seçim gündeminden kaçmanın kılıfını yaratmıştır.

Yüzlerce, binlerce militanın ilk andan itibaren deprem için fedakarca seferber olması, depremin ilk gününden beri kararlılıkla çalışması elbette umut vericidir. Türkiye çapında turlar, kamyonlar dolusu bir sevkıyatı sürekli kılmak da bir örgütsel kapasiteye ve beceriye işaret eder. Türkiye'de sol akımların militan kadro sorunu olmadığı gibi halkla ilişki kuramamak, kitlelerle bağ kurmamak gibi sorunları da yoktur. Bu konuları döne döne gündeme taşıyanlar asıl sorunun üstünü örtmek isteyenler, daha doğrusu çaldıkları minareye kılıf arayan tasfiyecilerdir. Bu topraklarda eksik olan devrimci siyasettir. Deprem, kendine ne ad verirse versin, sol akımların ezici çoğunluğunun birer dayanışma örgütünden başka bir şey olmadığını göstermiştir. Üstelik kendilerini görünür kılmaya çalışan akımlardan hiçbiri de bu durumdan rahatsız değildir.

Eksik olanın siyaset değil devrimci siyaset olması bir ayrıntı değildir. Nitekim bu dayanışma faaliyetlerinin siyasetle ilgisiz olduğunu söylemek de yanlış olur. Sol hareketler dayanışma faaliyetini vicdanlarından yahut iyi niyetlerinden ötürü değil elbette siyasi kaygılarla büyütme çalışmaktadır. Beklenti etkili bir dayanışma faaliyeti örecek, yaradılan dayanışmanın (bunu sunulan hizmetin diye de okuyabiliriz) yarattığı saygınlığı siyasi güce çevirmektir. Nasıl Hizbullah Lübnan'da kamu hizmetlerini üstlenerek güç kazanmışsa yahut nasıl Refah Partisi/AKP kapı kapı gezip kolilerce yardım dağıtarak güçlü bir

kitle desteğine kavuşmuşsa, sol akımlar da etkili bir dayanışma faaliyeti örecek güç olmayı amaçlamaktadır. Başka bir deyişle tüm bu akımların vizyonu burjuva anlamda kitle partilerinininkiyle özdeşdir. Kitleleri iktidarı almak, hükümete karşı savaşmak için harekete geçirmeyi değil kitlelere hizmet sunarak onların gönlüne girmeyi, onları kendi etki alanlarına sokmayı hedeflemektedirler.

Hedef böyle tarif edildikten sonra sol akımların rekabetçi burjuva partileri ya da kitle örgütleri gibi hareket etmesine de şaşmamak gerekir. Sergilenen koliler, çorba kazanları, sürekli güncellenen tır sayıları adı konmamış bu rekabetin dışavurumudur. Sürekli devletin örgütsüzlüğünden ve koordinasyonsuzluğundan şikayet edenler, bir iki yerel istisna dışında, kendi aralarında ortak bir dayanışma merkezi oluşturmayı bile başaramamış, önlükleriyle, parti bayraklarıyla ayrı ayrı dayanışma faaliyetleri örmeye yoğunlaşmışlardır.

LASSALCILIK VE PROUDHONCULUK ARASINDAKİ SALINIMLAR

Kendini yaralara sarmaya veren sol akımların depreme dair bu tutumları elbette köksüz, geleksiz değildir. İşçi hareketi içindeki yüz seksen yıl önceki tartışmalarda şekillenmiş, lasalcılıkla Proudhonculuk arasında salınan programatik temelleri vardır.

Devletle birlikte sermaye üzerinde denetim kurmayı savunan lasalcılığın temsilcileri, devletin yokluğu üzerinde durmaktadır. Buna göre devlet sermayenin hizmetine girdiği için yozlaşmış, bilindiği ellerde idare edilir hâle gelmiştir. Emekçilere onların ihtiyaçlarını karşılayacak hizmetleri sunmayıp, zenginleri kayırmaktadır. Devletin küçülmesini, piyasaların hakimiyetini savunan "neoliberalizm"le birlikte devlet çok daha etkisiz bir hâle gelmiştir. Yapılması gereken, sermaye sınıfının üzerinde etkili bir kamu denetimi kurmaktır. Bunun için sosyalizm propagandası yapan bir partinin kitesel bir güce kavuşması ve seçimleri kazanması yeterlidir. Kemal Okuyan'ın depremin ikinci günündeki demeci çok açıklayıcıdır: "Bir daha aynı şeyler yaşanmasın diye konuşmamız gereken şeyler var... Buralarda yine inşaat şirketlerini zengin etmeye kalkarlarsa bu halkın öfkesini onların başının üstüne yıkarız." Önümüzdeki seçimlerde, "elbette politik bir destek vermeden/kefil olmadan", CHP'ye destek sunacağı için TKP Genel Sekreteri hırsız sermayedarlarla hesaplaşmayı bir sonraki sefere ertelemekte, "Neden bu halkın öfkesini şimdi onların başına yıkıyıyoruz?" sorusunu sormamakta "bir daha böyle bir şey yaşanırsa" kalıbını kullanmaktadır.

TKP bu zemindeki en çarpıcı örnek olsa da tek örnek değildir. Neoliberalizm karşıtı bir dizi akım onunla aynı zeminde buluşmaktadır. Devletin sınıf karakterini gözardı eden lasalcı kamu-culuğun bir diğer versiyonunu ise troçkist akımlar sergilemektedirler. Bu akımlar da, sözümona propagandizmden uzak durma, somut sorunlara somut çözümler getirme ve devletin aczini sergileme maksadıyla devletten bir dizi talepte bulundular. Seferberlik ilan edilmesinden fahiş zamlar yapan şirketlerin kamulaştırılmasına, kredi kartı borçlarının iptalinden İsrail'e reklam yasağı getirilmesine bir dizi "geçiş talebinde" bulunan bu akımlar iktidarı almakla ilgili bir şey söylemedikleri, bununla uyumlu bir eylem çizgisi geliştirmedikleri için aslında hükümete eleştirel destek verip, onu güçlendirmektedirler.

Solda en az bu lasalcı eğilim kadar yaygın olan bir ikinci eğilim ise dayanışma faaliyetlerini yücelterek, dayanışma faaliyetlerini temel alan bir işçi iktidarı ve belediye sosyalizm propagandasına dayanan Proudhoncu yaklaşımdır. Buna göre emekçiler özgüçlerine dayanarak etkin bir dayanışma örmüşlerdir ve aslında burjuva devlete ihtiyaç duymadıklarını göstermişlerdir. Emekçiler sorunlarına sahip çıkmak için dayanışmayı ördükleri gibi elbirliği yaparlarsa kendilerini kurtarabilirler, sosyalizmi inşa edebilirler. Tüm kamu kaynaklarının dünya çapında harekete geçirilmesini, üretici güçlerin üzerinde ortak ve merkezî denetim kurmayı savunan komünizmi mahalli bir dayanışmacılığa indirgeyen bu sosyalizm anlayışı, sınıfın iktidarı sorununu atlarken birinci yaklaşımla ortaklaşır. Hâlbuki

söz konusu dayanışmanın mahalli temelde örülmesi için bile hükümetin devrilmesinin şart olduğunu söylemek gerekir.

FESADI VE ŞİDDETİ KARŞI DEVRİMCİLER DEĞİL DEVRİMCİLER ÖRGÜTLEMELİ

Solun deprem sürecindeki apolitik tavrını en iyi gösteren Ümit Özdağ'ın pompalandığı Suriyeli düşmanlığı kampanyasıdır. İlk günden itibaren Suriyeli yağmacılardan söz edip, güvenlik güçlerinin Suriyelileri vurması gerektiğini söyleyen, el altından maskeli timlerce işkence edilen Suriyeli videoları yayan Özdağ kendi cephesinden tümüyle politik bir kampanya yürütmüş, dayanışmacı solun aksine deprem sürecini politik olarak güç kazanmak için kullanmıştır.

Özdağ karşısında verilen tepkiler ise liberal bir ırkçılık karşıtlığıyla aynı derecede liberal "Ümit Özdağ tutuklansın" talebi arasında gidip gelmektedir. Konu yağmacılar olunca da, sol akımlar yağmanın ciddi bir problem olmadığını, yağma yapan varsa da bunların adalet güçlerine teslim edilmesi gerektiğini savunan bir hatta ortaklaşmaktadırlar. Hâlbuki deprem sürecinde sol akımların siyaset yapma imkânı, hükümetin gizli destekçisi, devlet görevlisi Özdağ'dan ve onun çapsız hareketinden çok daha fazlaydı. Ulaşım zammını protesto etmek için metrolara turnikelerden atlayarak binme kampanyası düzenleyen akımlardan hiçbiri marketleri kamulaştırmak için ortak komiteler oluşturmaya çalışmamıştır. "Yağmacıları yargıya teslim edelim" demek yerine, "yağmacıları halk mahkemelerinde yargılayıp cezalandıralım" demek de mümkündür. Özdağ göçmenleri hedef gösteriyor diye şikayet etmek yerine, AKP'lileri ve MHP'lileri hedef göstermek, hükümete karşı bir savaşı körüklemek mümkündür. Tüm bunlar en azından yerel düzlemde iktidara meydan okumak anlamına gelirdi ve solun gerçek anlamda hükümet karşıtı politik bir güç olarak sahaya çıkmasına hizmet ederdi.

68 kuşağının ve TİP etkisindeki gençlik hareketinin sembol eylemlerinden biri Hakkari'deki Zap Nehrine kendi olanaklarıyla bir köprü yapmalarıydı. '71 kopuşu Zap'a köprü yapmaya gidenlerin Nurhak'a, Kızıldere'ye çarpmaya gidişiydi aynı zamanda. Takipçileri iktidar hedefli bir mücadele yürütmemiş olsa da, bu ruhun esintisiyle Migros kamyonlarına el koymuştu. Bugün sol akımların kendini dayanışmayla sınırlayan bir faaliyete geri dönmesi aynı zamanda Zap Köprüsü'ne geri dönüştür ve Köz'ün arkasında duranlar dışında 71 Kopuşu'nun takipçisi olma iddiasındaki bir başka akım kalmadığını anlatır.

Solun kendini dayanışmacılığa vermesi, siyasi partilerin yardımlaşma sandıklarına dönüşmüş olması bu faaliyetleri küçümsemeyi gerektirmez. Dayanışma faaliyetleri elbette emekçilere ulaşmanın bir aracıdır, nitekim bolşevikler de bu tür araçlara başvurarak geri çekilme dönemlerinde emekçilerle olan bağlarını korumayı bilmişlerdir. Ancak bu tür faaliyetler sadece emekçilerle bağ kurmak için bir araçtır, kendi başına siyasi bir faaliyetin yerini tutmaz. Önemli olan bu aracın kendisini kullanarak siyaset yapma imkânları yaratmaktır.

Solun geniş kesimlerinin kendisini toplumsal dayanışma faaliyetine verdiği koşullarda, bu faaliyetleri küçümseyerek onlardan uzak durmak kendini sol akımlardan tecrit etmek dışında bir sonuç üretmez. Yapılması gereken bu faaliyet-

Sol akımlar kitleleri iktidarı almak, hükümete karşı savaşmak için harekete geçirmeyi değil kitlelere hizmet sunarak onların gönlüne girmeyi, onları kendi etki alanlarına sokmayı hedeflemektedirler. Hedef böyle tarif edildikten sonra sol akımların rekabetçi burjuva partileri ya da kitle örgütleri gibi hareket etmesine de şaşmamak gerekir. Sergilenen koliler, çorba kazanları, sürekli güncellenen tır sayıları adı konmamış bu rekabetin dışavurumudur.

"Yağmacıları yargıya teslim edelim" demek yerine, "yağmacıları halk mahkemelerinde yargılayıp cezalandıralım" demek de mümkündür. Özdağ göçmenleri hedef gösteriyor diye şikayet etmek yerine, AKP'lileri ve MHP'lileri hedef göstermek, hükümete karşı bir savaşı körüklemek mümkündür. Tüm bunlar en azından yerel düzlemde iktidara meydan okumak anlamına gelirdi ve solun gerçek anlamda hükümet karşıtı politik bir güç olarak sahaya çıkmasına hizmet ederdi.

lerin içinde, solun aksine reklamcı ve rekabetçi olmayan bir şekilde yer almak, kendi ayırım çizgilerini halkın hükümete karşı harekete geçirilmesini savunan siyasi söylem ve eylemle çekmektir.

Solun içinde bulunduğu durum devrimci parti eksikliğinden bahsetmeden anlaşılamaz. Solda hüküm süren bu liberal çizgi esas olarak devrimci bir yönelimi ete kemiğe büründürecek, burjuva sosyalizmiyle gündelik politik bir mücadele içinde etkili bir kavgaya tutuşacak, halkı hükümete karşı harekete geçirecek bir partinin bulunmayışından kaynaklanıyor. O bakımdan da bu sorunu çözmek isteyenlerin öncelikle devrimci partiyi yaratma sorununu önlerine koyması gerekir.

Devrimci bir partiyi yaratacak güçler bunu ancak devrimci bir siyasal çizgide yürüyecek eylemli bir mücadeleyle gerçekleştirebilirler. Deprem bu siyasal mücadeleyi ertelemenin, hedefini ve yönünü değiştirmenin değil onu daha da enerjik bir biçimde yürütmenin gerekçesi olabilir. Deprem, seçim boyunca yükseltilmesi gereken "Düzen partilerine iki turda da oy yok! Hükümete karşı emekçilerin seferberliği çağrısında bulunmak için kendi adayımızı destekleyelim" çağrısının önemini azaltmamış, artırmıştır. Köz'ün arkasında duran komünistler bu çizginin takipçisi olmayı sürdürecekler. Devrimci kaygıları olan tüm kesimleri, seçim sırasında ve sonrasında hükümete karşı bir emekçi seferberliğini örnek için ortak ve devrimci bir eylemli zeminine çağrımaya devam edecekler.

Burjuva siyasetine hizmet etmeyen 8 Mart için Ezilenlerin mücadelelerini birleştirelim

8 MARTLARIN GÜNÜMÜZDEKİ ŞEKLİ BURJUVA SİYASETİNE HİZMET EDER

Kadınların cinsiyetçi baskıya karşı verdiği her türlü mücadele meşrudur. Her fırsatta yinelenen “Kadın cinayetleri politiktir”, “Tacizler politiktir”, “Tacizcilerin hukuk tarafından korunması politiktir” açıklamalarının da yanlış bir tarafı yoktur elbette. Üstelik tüm kadınları kesen belli sorunlar olmakla beraber işçi kadınların, Kürt kadınların daha farklı şekillerde, daha çok ezildiği de haklı olarak bugünkü 8 Martları örgütlenmesine dahil olan sol akımlar tarafından da teslim edilmekte. Hükümetin bu konudaki gerici tutumu ise açık ve her 8 Mart'ta mitingi örgütleyenler hükümetle cepheden karşı karşıya geliyor. Hâl böyle olunca devrimci siyasetin ne olduğunun hepten unutulduğu koşullar altında “8 Martlar burjuva siyasetine hizmet eder demek” tuhaf karşılanacak hatta pek çok kesim tarafından tepki gösterilecek bir söylem. Bu yüzden burjuva siyaseti derken neyi kastettiğimizi yeniden hatırlatmak gerek.

Son yıllarda artan bir şekilde ezilenlerin çektiği sıkıntılardan, yaşanan problemlerden bahsetmek siyasetin kendisini ikame etmeye başladı. Ezilenlerin sıkıntılarında ne kadar cesurca ve yüksek sesle bahsedilirse o denli politik olunduğuna dair bir görüş yerleşti. Kadınların ezildiğine, öldürüldüğüne, devamlı taciz tecavüz tehdidi ile yaşamak zorunda kaldıklarına dair şüphe yok. Aynı baskı ve şiddet toplumdaki hâkim cinsel normların cenderesine alınmış kesimler için de geçerli. Türkiye’de kimlerin daha çok cinsiyet temelli ezildiğine dair bir kavga yürütülmekte, ancak bu ezilmeye karşı ne yapılacağına, hangi öznenin hedef tahtasına oturtulacağına dair ise fazlaca tartışma olmamaktadır. Güçlü bir devrimci hareket olmadığı için de kadınların, ezilen cinsel kimliklerin mücadelesi emekçi hareketinin diğer kesimlerinde nasıl veriliyorsa öyle verilmektedir. Herhangi bir stratejiden, o stratejiye tabii taktiklerden yoksun ilkel ve tepkisel bir şekilde. Hâl böyle olunca da mücadelenin çizgisini belirleyen düzen güçlerinin aklı olmaktadır. İlkeliğin ya da tepkiselliğin elbette kadın olmakla da işçi olmakla da Kürt olmakla da ilgisi yoktur. Sorun devrimci bir programa, stratejiye ve onu hayata geçirecek bir partiye sahip olmamakla ilgilidir.

Programsızlık ve stratejisizlik kendini en çok

aile sorununda belli etmektedir. Kadının kurtuluşu ve her türlü cinsiyet temelli baskının ortadan kaldırılması iddiasını taşıyanlar öncelikle aile kurumu varlığını korudukça kadınların özgür olup olmayacağı sorusuna yanıt vermelidir. Kadınların kurtuluşu için aileyi ortadan kaldıracak ve durakları devleti ve özel mülkiyeti ortadan kaldırmaktan geçen bir mücadele stratejisi tarif edilmelidir. Bu şekilde tarif edilmeyen kadın mücadelesinin ufku haklılığından bağımsız olarak reformlarla sınırlı kalacaktır, bu da burjuva siyasetinin özeti.

KADININ AİLE İÇİNDEKİ DURUMUNU REFORMLARLA DÜZELTMEK KADINI ÖZGÜRLEŞTİRMEZ

Komünist Enternasyonal belgelerinde kadın sorunu kadınlarla erkekler arasında var olan, bir kurumdan, bir örgütlenmeden bağımsız bir sorun olarak tarif edilmiyor. Kadın veya erkekler biyolojik anlamda kadın veya erkek oldukları için değil aile denen kuruma girdikleri için; bu gerici ilişkinin bir parçası oluyorlar. Dolayısıyla komünistlerin temel hedefi -kadın sorunu söz konusu olduğunda- ailenin ortadan kaldırılması olmalıdır. Bu tutum aileden nefret etmek, aile ve aile içindeki cinsiyetçi iş bölümü hakkında şikayet etmek, aileyi reforme etmeye çalışarak bu iş bölümünün etkilerini hafifletmeye çalışmak diye sıralanabilecek bir dizi çaba ve uygulamadan ayrılmalıdır. Aileyi ortadan kaldırmak bundan farklı bir anlama gelir ve bunlardan farklı bir muhatap ve özne gerektirir.

Bu farkın muğlaklaştığına İstanbul Sözleşmesi tartışmaları sırasında şahit olmuştuk. Kadının durumunu daha da kötüsü en gerici kurum olan aile yapısı içerisindeki durumunu düzenlemeyi devlet tarafından garanti altına alan sözleşmenin hükümet tarafından kaldırılması gündeme gelince büyük bir tepki meydana geldi. Sol akımların tamamı İstanbul Sözleşmesinin kadınlar için “kazanım” olduğunun altını çizen paylaşımlar yaptı, yazılar yazdı, bu tutumu eleştirenler kadınların ölmesini istemekle suçlandı.

Pekala kadın cinayetleri son bulsun dediği-mizde bu talebin öznesi kimdir? Ailedeki şiddet son bulsun derken ailedeki erkeklerle mi seslenmekteyiz? Veya mitinglerde toplanan kalabalığın yarattığı baskı mı bunu durduracak? Kadınlara yönelik baskıların durdurulmasının öznesi hükümet mi olacak? İstanbul Sözleşmesi özelinde de anladığımız gibi bu reformların hükümetten beklendiği açıktır. Kadınlara karşı saldırıların daha ağır cezalandırılmasını isterken hâlihâlde taleplerimizin öznesinin sarayın emir eri olmuş mahkemeler olduğu da bir o kadar açıktır.

Burjuva devlet aygıtının varlığını sorgulamadan, sorgulasa bile buna karşı doğrudan iktidar hedefli mücadele etmeden, böyle bir mücadele olmaksızın da kadınların durumunun düzeleceğini, kadınları özgürleşebileceğini söylemek burjuva siyasetidir. Bu tutumun Kadınların çoğu tarafından desteklenmesi tutumu haklı çıkarmaz, siyasi olarak burjuva ideolojisini ezilenlerin saflarına zerk etmenin başka bir örneğidir.

“KADINLARIN KURTULUŞU HEMEN ŞİMDİ” Mİ “İKTİDAR HEMEN ŞİMDİ” Mİ?

Engels’in “Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni” kitabı bu konuda başvurulacak ancak anlaşılacak bir kaynaktır. Bu kitabın başlığı tesadüfi olmayan bir sıralamaya işaret eder. Önce cinsiyetçi iş bölümüne dayanan aile kurulmuş, sonra özel mülkiyet ortaya çıkmış, sonra da bu iki gerici varlığa ve onların oluşturduğu sosyal örgütlenmeye dayanan siyasi bir örgütlenme yani devlet oluşmuştur. Komünist strateji açısından bu sıralamanın önemi büyüktür, aileyi ortadan kaldırmak için de bu sıralama tersine çevrilmelidir. Önce burjuva devleti yıkıp proletaryayı egemen sınıf olarak örgütlemek, sonra özel mülkiyet ilişkilerine saldırmak gerekir. Bu temeli de kurtuttuktan sonra kadının kurtuluş mücadelesini başlatmak mümkün. Yani geçelim kapitalizm koşullarını, Kadının kurtuluşu mücadelesinin proletarya diktatörlüğü koşullarında dahi sonuç alması, daha doğrusu gerçek anlamda başlaması, mümkün değildir. Bu yalnızca kadınlar için değil tüm ezilenler için geçerlidir. İşçilerin kendilerini kurtarma mücadelesi de proletarya diktatörlüğünde ancak başlayabilir.

“Kadınların kurtuluşu insanlığın kurtuluşudur” demek tam da bu noktada anlam kazanır. Bu söz ekseriyetle kadınların önemine vurgu yapmak için kullanılır. Hatta pek çok sol akım tarafından feministlere karşı kadınlara asıl biz önem veriyoruz demenin bir aracı olarak kullanılır. Ancak bu sözü Engels’in yukarıdaki saptamasıyla beraber düşündüğümüzde anlam kazanır. Bu söz devletten, sınıflı toplumdan kurtulduğumuzda bile kadının esaretinin devam edeceğini anlatır. Kadınlar kurtulduktan sonra ancak insanlık kurtuldu diyebiliriz. Bu yalnızca kadınlar için değil tüm ezilenler için geçerlidir. İşçilerin kendilerini kurtarma mücadelesi de proletarya diktatörlüğünde ancak başlayabilir.

Bu vurgu burjuva siyasetine hapsolmuş reformist akımlarla komünistler arasındaki ayrımı daha çarpıcı şekilde gösterir. Çünkü kadın sorununda- reformist akımların hepsi kadınların kurtuluşunun aslında bir proleter devrim olmaksızın da gerçekleşebileceğini savunurlar. Bunu da komünistlere yönelik “ertelemecilik” suçlamasıyla dile getirirler. “Devrime kadar kadınlar ölecek mi” diye sorarlar. Komünistlerin “erkek egemen dünyanın keyfini sürmek için kadınları sınıf mücadelesi bahanesiyle baskıladığını” söylerler.

Oysa burada herkesin gözden kaçırdığı soru asıl ertelemecinin kim olduğu sorusudur. Asıl devrimi uzak bir ufuk, ulaşılması güç bir şey olarak görenler devrim mücadelesini, iktidar mücadelesini ertelemektedir. “Önce devrim isteyenler kadının mücadelesini öngörülemez bir zamana erteliyor” eleştirisini yöneltenler devrim mücadelesine dair kendi ufkunun sınırlılığını anlatmaktadır. Devrim mücadelesini öne çekmek, hızlandırmak ise gündeme gelmemektedir. Burada sorulması gereken asıl soru “kadının kurtuluşu hemen şimdi” diyenlerin neden iktidarı almak için de hemen şimdi harekete geçmek istemediği, bir plan yapmadığı olmalıdır.

İktidar için hemen şimdi harekete geçmek elbette yarın devrim olacağı anlamına gelmiyor. Burada önemli olan devrim olmadan, iktidar mü-

cadelesine bağlamadan hiçbir kısmi sorunun ezilenlerin lehine çözümü için adım atılamayacağıdır. Bunun aksini iddia etmek kadınların sorunu da, şu veya bu kısmi sorun da devrim olmadan da çözülür demek olur. En sonunda varılan yer, tıpkı İstanbul Sözleşmesi’ni savunma yarışında olduğu gibi, var olan devletin aileyi daha adil, hakkaniyetli hâle getirebilmesi için reformlar önermektir.

8 MARTLARA NASIL GİDİLEBİLİR?

8 Mart arifesinde bunların konuşulması ve hatırlanması komünistler için gerekli ve yerinde. Ancak bunlar 8 Martlardan tecrit olunan, zaten burjuva siyaseti yaptığını teslim ettiğimiz bu kesimden uzak durulan bir dönemece girdiğimiz anlamına gelmez.

Bu saptamalar kadınların mücadelesinin yanlış olduğu veya bundan uzak durulması gerektiği anlamına da gelmez. Komünistler ezilenlerin mücadelesini destekler ve önünü açmaya çalışırlar. Zaten ayrışma noktası tam da önünü açmanın nasıl yapılacağına ilişkindir. Türkiye’de kendi tasfiyeciliklerini kadın hareketi görünümünde saklayan sol akımlar tüm kısmi kadın çıkarları ve gündemlerinin devrimcilere dayatıldığı bir “mücadelenin önünü açma” anlayışına sahiptir. Her ne kadar bu dayatmaları büyük ölçüde başarılı olsa da mücadelenin böyle güçleneceğini iddia etmek düpedüz aldatmacadır.

Nasıl ki “işçilerin kurtuluş mücadelesi proletarya diktatörlüğünde başlar” demek işçilere grevleri yasaklamak anlamına gelmiyorsa kadınların kurtuluş mücadelesinin (sınıfsız toplumun ilk evresi olan) sosyalizmde başlayacağını söylemek onlara bugün cinsiyetçiliğe karşı mücadele etmeyin demek anlamına gelmez. Sadece işçilere olduğu gibi kadınlara da bu mücadelenin anlamlı olması için devlete karşı iktidar hedefini taşıması gerektiğini anlatmayı şart koşar. Nasıl ki bir işçi grevi olduğunda komünistler kısmi kazanımları diğer politik mücadelelerle birleştirme hedefiyle hareket ediyorsa, sendikal mücadelelerde işçi sorunlarıyla ulusal sorunun birbirinden ayrışamayacağını anlatıyorsa, tacize, şiddete ve her türlü cinsiyetçi baskıya karşı direnen kadınların eylemlerine de bu mücadeleyi bu topraklardaki tüm ezilenlerin mücadelesiyle birleştirmek amacıyla katılırlar. Bu tutum 8 Mart’ı zayıflatmak şöyle durun güçlendirecek ve mücadelenin önünü açacak yegâne yöntemdir.

...

İşte komünistler 8 Martlara kısmi mücadeleleri birleştirme ve büyütme hedefiyle gitmelidir. Kısmi kazanımlar ardında sürüklenedursun, tüm ezilenlere saldırılar tek bir yerden gelmektedir. Bu saldırılarla mücadele de ancak saldırının geldiği yeri hedef tahtasına oturtmakla mümkün olur, ondan saldırıları kesmesini isteyerek değil.

Tüm ezilenler ve emekçiler adına da iktidarı alabilmenin yegâne koşulu ise devrimci partinin yaratılmasıdır. Dolayısıyla Türkiye’de kadınların kurtuluşu için mücadele edenler mücadelesini bu hedef doğrultusunda birleştirmelidir. Günün görevi 8 Mart’ta yükseltilmesi gereken şiarların neler olduğunu öne çıkararak bu şiarlar için mücadele edecek partinin yaratılması için açık seçik ve somut bir çağrı yükseltmektir. Bu çağrı Köz’ün arkasında duran komünistlerin çağrısıdır.

Demokratik devlet de demokratik aile de olmaz!

Kadınların mücadelesi söz konusu olduğunda komünizm dışındaki hareketlerin tümünün reformist karakteri onların aile konusundaki yaklaşımlarından belli olacaktır. Komünistler aile yıkmadan ezilen cinslerin kurtuluşunun gerçekleşmeyeceğini, devleti ve özel mülkiyeti ortadan kaldırmadan da aileyi ortadan kaldırmanın yahut demokratikleştirmenin mümkün olmadığını hatırlatacaktır. Engels’in “kadının kurtuluşunun insanlığın kurtuluşu” olduğuna dair saptaması muhtelif sol akımlar tarafından dönem dönem anımsanır ama bu saptamanın hangi bağlamda söylendiği üzerine pek düşünülmez. Marx’ın sermayeyi analizinden günümüzde işçi sınıfının “kötü durumda olduğu” sonucunu çıkaranlar, “işçi sınıfının yegane devrimci sınıf olduğu” sözlerini işçi sınıfına yönelik bir övgü olarak anlayanlar, elbette Engels’in

bu sözlerinden “kadınların herkesten çok ezildiği”, kadınların geleceği temsil ettiği, bu nedenle de “erkeği öldürmek”, “kadınlaşmak” gerektiği sonucuna varacaklardır. Son iki yüzyıldır sol içerisinde sürediren işçi dalkavukluğu günümüzde yerini öncekine rahmet okutacak, samimiysiz bir kadın dalkavukluğuna bırakmıştır. Hâlbuki Engels bu sözleri kadınları pohpohlamak için değil aynı eserinde “kurumsallaşmış fuhuş” olarak tanımladığı ailenin tüm sınıflı toplumların üzerinde yükseldiği gerici ve baskıcı temel olduğuna işaret etmek için sarf etmiştir.

Engels’in bu saptaması aynı zamanda komünistlerin ezilen cins sorununa yaklaşımıyla kadınların özgürleşmesinin kimi zaman “hemen şimdi” kimi zaman da “ancak inatçı, uzun soluklu ve günlük bir mücadeleyle” kazanılabileceğini savunan

kof radikal söylemlere sahip dar pratikçi akımların yaklaşımı arasındaki farka da işaret eder. Komünistler aileyi ortadan kaldırmak için devletin ve özel mülkiyetin ortadan kaldırılması gerektiğini savunurken her boydan reformist akımın varacağı noktada “demokratik, dayanışmacı aile” kavramı olacaktır. “Demokratik ve dayanışmacı devlet” ne kadar gerçekçiye “demokratik, dayanışmacı, erkek egemen olmayan aile” de o kadar gerçekçi bir mücadeledir hedefidir. Konu kadınlardan çok daha katmerli bir cinsiyetçi baskıya uğrayan, bugün I.G-BTİ+ adıyla varlığını en kör gözlerle duyuran kesimler olduğunda bu durum daha da çarpıcı bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Bu bakımdan aileye yaklaşım her boydan burjuva sosyalizmle komünizm arasında bir turnusol kağıdıdır.

Aile konusu programatik zeminde tartışılacak

teorik bir sorun değildir. Günümüz Türkiye’sinde bu konunun pratik politik bir anlamı vardır. Zira Erdoğan Millet İttifakı’nı bölmek için toplumdaki cinsiyetçi baskıyı pekiştiren aileye ve geleneksel değerlere vurgu yapmaktadır. Bu nedenle günümüzdeki günlerde kadın sorunu, İstanbul Sözleşmesi konuları gündeme her zamankinden fazla oturacaktır. Bu durumun kendisi Türkiye’de emekçi ve ezilenlerin en basit bir kazanım elde etmesi için bile Erdoğan’ın gitmesi gerektiğini anlatır. Erdoğan’ın nasıl gidebileceği sorusunu yanıtlamadan kadın hakları konusunda konuşmak gevezelikten öte bir şey olmayacaktır. Benzer bir gevezeliği “demokratik anayasa” sakızını yıllardır çiğneyenler de sürdürmektedir. Komünistler ise bu süreçte öncelikli görevin Erdoğan’a karşı kitlesel bir seferberlik yürütmek olduğunu tekrarlayacaktır.